

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

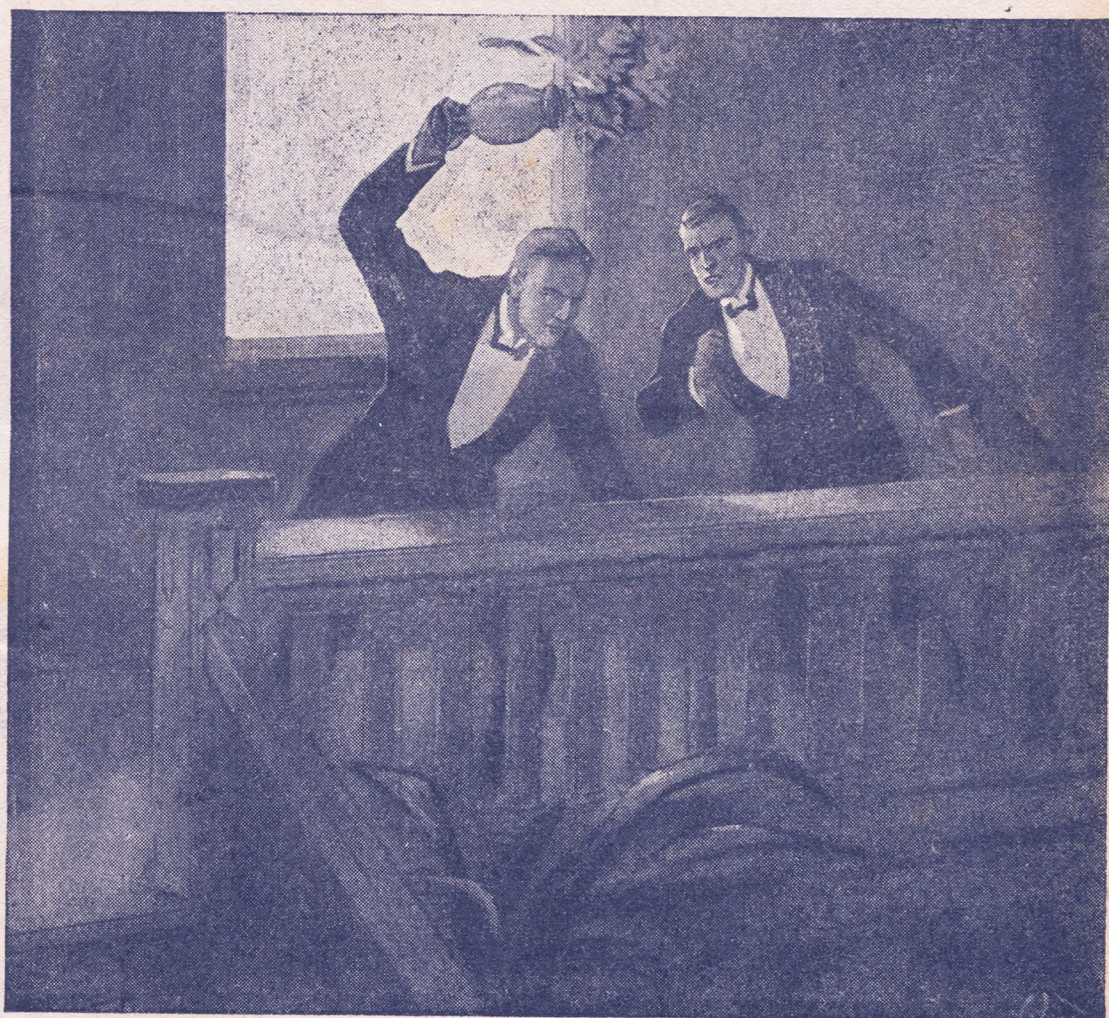
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE BEROEPSDANSER

15 cent.

Plotseling een met bloemen gevulde vaas opnemend wierp hij deze met kracht naar beneden.

No. 1244.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE BEROEPSDANSER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND.

Evengoed als de meeste andere groote steden bezit ook Parijs een aantal dancings, dat nog voortdurend toeneemt, en wel zal blijven toenemen, zoolang de conjunctuur van den dans het toppunt van haren boog nog niet bereikt heeft, en daarop lijkt het nog geenszins.

Nog onlangs is er, in een der breede zijstraten van de Champs Elysées, niet ver van het begin van de schitterende winkelgalerij, waarvan de aanleg vele millioenen heeft gekost, wederom zulk een danspaleis geopend, in verbinding met een cabaret en nacht-restaurant, en de eigenaar, een ondernemende Pool, stelde zich van een en ander zeer veel voor, vooral nu het zomerseizoen pas was begonnen, en een stroom van vreemdelingen te wachten was, die zich nog niet lieten afschrikken door de vooruitzichten op een voor de deur staande stijging van de franc.

Misschien was het geheel wel wat al te weelderig, al te kakelbont, al te schitterend, maar dat lag nu eenmaal in den geest van den tijd en de eene ondernemer trachtte den anderen te overvleugelen in het tentoonspreiden van een dure aankleeding.

Het marmer in de groote vestibule was niet gespaard, evenmin als het brons, het kostbare mahoniehout, de echte Smyrnatapijten, en de kunstig aangebrachte, onzichtbare electrische lampjes, die de kolossale hal op indirecte wijze verlichtten, niet al te schel, en toch ook

weer niet zoo, dat men ternauwernood kon zien waar men de voeten zette.

Twee goudgetreste portiers bewaakten de met fraaie bronzen figuren versierde deuren, die maar enkele uren in het etmaal gesloten werden, en tusschen hen door, begaf zich nu al sedert een paar weken een stroom van nieuwsgierige bezoekers en danslustigen, die het dikst was tusschen vier en zeven uur, dan weder luwde, maar weder formidabel aanwies tegen den tijd dat de schouwburgen uitgingen.

Rechts bevond zich het groote restaurant, en links zag men, door de spiegellende ruiten van drie groote, glazen deuren, die van den vloer tot bijna aan de zoldering reikten, de prachtig ingerichte danszaal, waaraan niets ontbrak, wat een verfijnd, modern publiek eischt, noch de glazen vloer, met zijn geheimzinnige verlichting, en zachtjes meeveerend met de voeten der dansenden, noch de afwisselende verlichting, noch de beschildering van de wanden met tafereelen, aan de geschiedenis van den dans ontleend, en die door een meesterhand op den muur zelf waren aangebracht.

Het was in deze „Dancing de la Concorde” zooals de inrichting heette met die dwaze mengeling van Engelsch en Fransch, waarvoor tegenwoordig zelfs de Parijzenaars zich niet schamen, dat Raffles en Brand binnentraden op een avond in het laatst van Mei, zeldzaam warm, en die een tijdperk van verrukkelijke

lentedagen scheen te zullen inwijken na een korte poos van hagel en koude, die den hotelhouders bijna tot wanhoop had gebracht.

Men mag wel zeggen dat voor Raffles ook een tijd van hagelslag en onweder juist achter den rug was, want hij had in slechts weinige maanden tijds in de Lichtstad avonturen beleefd, die aan spanning volstrekt niet onder deden voor het spannendste wat hij ooit in Londen had beleefd — en zeker niet minder gevaarlijk!

Hij had een strijd gestreden met uiterst gevaarlijke lieden, en hem gewonnen, hij had de politie volkomen op een dwaalspoor weten te brengen, die nu nog steeds zocht naar twee haveloos gekleede lieden, die heel wat op hun kerfstok moesten hebben, ofschoon zij er in haar binnenste van overtuigd was, dat de geniale Gentleman-Dief, reeds lang weder naar de stad zijner eigenlijke inwoning was teruggekeerd.

Ja, Raffles had zelfs kans gezien, in Parijs den rampzaligen Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard, een poets te bakken, die den armen politiebeambte buiten zichzelf had gebracht van woede en vernedering.

Maar dit alles was nu voorbij, lag reeds bijna een week achter hem, Raffles had al die zaken tot rust laten komen, zich voorzichtig buiten schot gehouden, en nu vertoonde hij zich plotseling weder in een geheel andere gedaante, in een elegant gekleede rok gestoken, een gardenia in het knoopsgat, de monocle in het oog, en een fijne, Egyptische cigaret tusschen de lippen.

En als daar politie was geweest, wat heel goed mogelijk was, daar er zelfs op de fijnste dancings heel zonderlinge lieden verschijnen, naar wie de politie reeds lang zoekt, dan had zij toch zeker geen seconde durven veronderstellen dat die twee elegante nachtbrakers met hun bleeke gezichten en vermoeide trekken, iets uitstaande hadden met Raffles en een van zijn helpers!

De beide vrienden hadden hun goed afgegeven in de vestiaire, keken eens rond in de ruime vestibule, zagen toen elkander met een veelzeggenden blik aan, en toen mompelde Brand:

— Ik heb te Berlijn, ik meen Unter den Linden, eens een zeer chic rendez-vous betreden, dat er juist zoo uit zag! Het houdt het midden tusschen een nagemaakt Oostersch paleis en een goed beklante poffertjeskraam!

— Brand, je overdrijft wel wat, maar er is een fond van waarheid in je bewering. Het is alles een weinig te opzichtig, te opdringerig, te schreeuwend. Daarentegen is alles echt, en wij behoeven tenminste niet den gruwel te verdueren van marmer dat geschilderd hout is, en van brons, dat ijzer is met een sausje. Dit tapijt op den grond is zelfs zeer fraai, en zou geen kwaad figuur maken in een Sultanspaleis. Zullen wij

eens de danszaal binnengaan?

— Ik heb er niets op tegen! Alleen kan ik mij niet goed voorstellen, wat wij hier eigenlijk komen uitrichten! Want je zult mij moeilijk kunnen wijsmaken, dat jij soortgelijke zaken bezoekt om je er te komen amuseeren!

— Waarom niet? Het is waar dat ik de allernodigste dansen verafschuw, die den mensch in zijn allerprimitiefsten natuurstaat toonen, maar daarom kan ik me wel op een andere wijze vermaken. Ook zonder den Bosjesman te imiteeren, of den menscheneter, beleef ik toch veel genoeg in zulke dancings!

— Zul je mij althans veroorloven, den Bosjesman te imiteeren, Edward? vroeg Brand sarcastisch.

— Dat spreekt vanzelf! Ieder zijn meug! De hemel zal mij bewaren, dat ik je er van zou willen terughouden, iemand anders de schenen blauw te schoppen. Ik zal er zelfs met plezier naar kijken, maar ik moet weigeren, in je daaruit voortvloeiende twisten te worden betrokken.

— De nieuwste Charleston, Edward, laat mij je dit leeren, begon Brand, met een gewichtig gelaat, is een verfijnde uitgave van de eerste edities, die inderdaad veel weg hadden van de kramptrekkingen van een Sint-Vituslijder. De voeten worden daarbij niet meer van den grond gelicht, de bewegingen zijn veel eleganter, de lichamen schokken niet meer.

— Het verheugt mij, dat ik het hoor, Brand! zeide Raffles droogjes. Ik plaats mij nog steeds op het standpunt, dat men den Charleston, oude of nieuwe editie, het best danst door er naar te zitten kijken. Maar hier zijn wij er al. Ik zie dat men al druk bezig is, het vroege uur althans in aanmerking genomen. Daar in den hoek, op die verhooging, zie ik een plekje, dat zich uitstekend zal leenen om vandaar naar het verdwaasde menschedom te zien!

— Keur je nu werkelijk den dans af, Edward? vroeg de jongeman, zijn vriend nog even bij den arm terughoudend.

— Niet den dans — de dansers! antwoordde Raffles rustig, en toen gingen zij binnen.

Dadelijk sloegen hun de rauwe klanken tegemoet van een klein jazz-orkest, hetwelk had plaatsgenomen op een soort van podium.

De leden daarvan bestonden uitsluitend uit negers, in vuurroode buisjes, witte soiréevesten, en zwarte broeken gestoken.

Ofschoon de avond pas begonnen was, ranselden zij op hunne instrumenten los, en bliezen er met uitpuilende oogen in, alsof zij door demonen bezeten waren.

Nu en dan klonk de vermaarde, verschrikkelijke jazzgil, boven alles uit, alsof er een varken vermoord werd, en dan golfde de stroom van verwarde klanken weder voort, nu en dan onderbroken door een donderenden bekkenslag

of een dreunend gebonk op de groote trom.

Zooals je ziet, Brand — negers, en niet alleen op het podium! Eigenlijk zijn het daar allen Zoeloe-kaffers, die bij ongeluk wat wit zijn uitgevallen! Merk je wel dat men zich nauwelijks boven het geraas verstaanbaar kan maken?

— Luister eens! Dat is best mogelijk, maar bij den wals viel men in slaap! verdedigde Brand vol vuur den modernen dans.

— Ten eerste is het niet waar, en als het wel zoo was, zou het niet erg zijn, want de slaap is de zaligste ontspanning, die aan den mensch ten deel is gevallen!

— Maar daar is de danszaal niet voor!

— Iedere plek is geschikt! En vergeet niet dat men onder de wals kon praten! Wel man, de aderen van je hals zwellen op, zoo moet je je inspannen om je aan mij verstaanbaar te maken boven dat helsche geloei uit. Let op mijn woorden — de neger wint het! Het zwarte element vreet het blanke op, steekt het aan, en maakt het beursch en voos. Wij hebben eeuwenlang vol verachting neergezien op het zwarte ras, en nu vreekt het zich, spot met ons, zit ons op den kop, en zal ons binnen een halve eeuw hebben weggeblazen, zooals een kindermond het pluimpje wegblaast van een paardenbloem. Maar ik heb er vrede mee. Alles is zooals het zijn moet, en de mensch schijnt toch niet in staat, om zijn eigen verval tegen te houden. Tijdens den ondergang van het Romeinsche rijk zag men juist hetzelfde. Iedereen begreep wat er geschieden ging, en niemand was krachtig genoeg om de innerlijke verrotting tegen te gaan, of zelfs maar tot staan te brengen.

Het gelaat van Raffles had even een ernstige uitdrukking gekregen, maar nu haalde hij luchtig de schouders op, en vervolgde, den verbluftten Brand op de schouders kloppend:

— Ik zeg je nogmaals dat het er volstrekt niets toe doet, want alles is, zooals een hoogere macht het heeft bepaald, en 't heeft er alle schijn van of wij menschen maar blinde werktuigjes zijn! Wat dunkt je van een whisky-soda?

— De overgang is wel wat kras, Edward, maar ik aanvaard ze! antwoordde Brand met een lachje. Pardon mijnheer, ik vraag excuus!

Dit laatste was gericht tot een slanken, jongen man, met een fijngevormd, wat melancholiek gezicht, gekleed met verfijnde elegance, die juist voorbij danste, met in zijn armen een zwaarlijvige matrone, die hem met een verzaligd gelaat aankeek, en hem onder haar zwaren boezem leek te verpletteren.

— De ongelukkige! mompelde Raffles vol medelijden. Een beroepsdanser!

— Geloof je? vroeg Brand, terwijl hij het paar even nakeek.

— Wat geloof jij? Denk je dat een heer, die er volkomen uitziet als een man van smaak, die

begrip heeft van lijn en van artistieke opvattingen, het in zijn hoofd zal krijgen, zich tot de risée te maken van een heele danszaal, door met zulk een wandelenden wijnzak rond te dansen? Goede hemel, het mensch weegt zeker tweehonderdvijftig pond! En zeg mij nu eens eerlijk Brand — is dat schouwspel geschikt voor den kunstenaarsblik? Let wel, ik vind de moderne vrouwenkleeding zeer mooi, en ook zeer practisch. Een werkelijk elegante vrouw ziet er tegenwoordig honderdmaal beter uit dan een elegante vrouw van het jaar 1890. De pofmouwjtjes, de wespentaille, de nauwe jurk met de sleep, de schuithoed, het hooge boordje met het dwaze strikje, het corset, de hammouwen — het was eenvoudig afschuwelijk. Maar — let op wie het gewaad draagt! De kleederen maken den man, maar de vrouw maakt de kleederen. En zie nu toch de vleeschpudding, die daar heenschommelt, en zich vol gratie beweegt, en trapt met haar dikke beenen en haar reusachtige armen tentoonspreidt, beladen met gouden banden en juweelen! Het is kortweg walgelijk, en ik zou bijna lust hebben den rug toe te keeren aan dit tooneel vol verschrikking, als het jongemensch dat haar ten dans voert met het uiterlijk van een martelaar op den brandstapel, mij niet zooveel belang inboezemde. Het is een fijn gezicht, zelfs wel een beetje verwijfd.

— Het is stellig geen beroepsdanser! meende Brand na eenige oogenblikken. Hij ziet er volstrekt niet naar uit!

— En ik wed dat het er een is! hield Raffles vol.

— Kan die dame zijn moeder niet zijn?

— Wat een dwaasheid! Welke moeder danst tegenwoordig met haar eigen zoon? Het is ouderwetsch en misplaatst, en men doet het niet! En hier zijn wij eindelijk aan ons plekje — hier hebben wij een fraai uitzicht over alles. Tevens zijn wij ver genoeg van het orkest verwijderd om elkander zonder al te groote inspanning te kunnen verstaan.

Juist toen zij plaats namen, hield de muziek voor een kort oogenblikje op, met een geluid dat op de schreeuw van een krolsche kat geleek, en Raffles zag, hoe de dikke dame als met tegenzin haren partner losliet, schichtig om zich heen keek, hem toeknikte met uitpuilende oogen, en hem toen haastig iets in de hand drukte. En hij zag ook hoe de jongeman eerst bloedrood en toen doodsbleek werd, zijn vuisten samenkneep, met volmaakte hoffelijkheid boog, en toen langzaam naar een plaats dicht bij het reusachtige buffet drentelde, die klaarblijkelijk voor hem werd opengehouden.

Brand had het ook gezien, en zeide nu:

— Ik geloof toch dat je gelijk hebt! Zij gaf hem een fooi!

— Er valt geen seconde aan te twifelen! Daar heeft hij alweer een andere dame, en danst rond als een automaat, heel sierlijk, dat beken ik, maar met een effen gelaat.

Er kwamen steeds meer dansers binnen, de negers schenen elkander aan te vuren tot een soort van razernij, de koperen bekkens ratelden alsof ergens de bliksem insloeg, en onder den glazen vloer glansde, telkens van tint veranderend, het geheimzinnige licht, waarvan niemand den oorsprong kon nagaan.

Raffles en Brand hadden iets besteld, en hadden geruimen tijd zwijgend neergekeken op de dansers die voorbij deinden, in een regelmatige cadans.

Zoo juist was er een zeer mooie vrouw binnengekomen, buitengewoon chic gekleed, het haar kortgeknipt, de rug van haar japon zeer diep uitgesneden, en nauwelijks had hij haar gezien of Brand stootte Raffles aan, en zeide:

— Dat is de beroemde Jenny Godfrey, de Amerikaansche diamantenkoningin, zooals zij genoemd wordt. Zeer excentriek, heeft al een paar dozijn mannen letterlijk geruïneerd, en kijkt op dit oogenblik naar een nieuw exemplaar uit, als tenminste de lasterende wereld de waarheid spreekt. Haar portret heeft nog pas gisteren in de *Matin* gestaan, omdat zij pas weer een zeer kostbaar diamanten halsnoer heeft gekocht. Ze woont veel meer te Parijs dan te New-York en heeft een vader, dien zij zeker in vier jaren niet heeft gezien. Dezen winter trad zij in zeer gewaagde kleding op tijdens een intieme soiree ten huize van een bankier in Saint Cloud. Dat is een klein schandaaltje geworden, dat echter snel gesmoord werd, want de bankier was toevallig een vriend van den Premier.

— Schoone wereld! zeide Raffles sarcastisch. Wat doet de dame nu? Zij schijnt ergens verbaasd over te zijn. Wat drommel — en kijk onze vriend met het aristocratische gezicht eens! Het lijkt wel of hij in zwijm zal vallen!

De jonge danser, met het olijkleurige, ovale gelaat en melancholieke oogen, had zooveel weer schuw zijn hand opgehouden, waarin iets was overgegaan uit de beenige vingers van een ongelooflijk magere Engelsche, met ver vooruitstekende tanden, en juist op dat oogenblik keek de mooie vrouw naar hem, schrok blijkbaar, en wilde zich omwenden toen hij haastig op haar toeliep, boog, en iets tot haar zeide.

Maar ver kwam hij niet, want zij richtte zich hoog op, en draaide hem den rug toe met een gelaat, dat Brand niet zoo spoedig zou vergeten. Er was koele minachting, er was ook spot en verbazing op te lezen. De jongeman

werd bleeker dan een doode, deed wankelend een stap achteruit, en begaf zich naar zijn plaats. En juist toen hij op zijn stoel meer neerviel dan ging zitten, riep Brand uit:

— Maar voor den drommel — nu weet ik ineens wie hij is! En toch kan het bijna niet! Dan is hij de jongeman, van wien een maand geleden omstreeks nog in de Parijsche bladen werd verzekerd, dat hij met Jenny Godfrey zich ging verloven! Dan moet zijn naam luiden Raoul de Saint Ange!

— Van adel?

— Althans aan zeer hoogen adel gepareteerd. Ik geloof een zijlinie. Het juiste weet ik er niet meer van.

— Dan heeft die arme jongen nu een vreeselijk oogenblik doorgemaakt! zeide Raffles ernstig. Het is duidelijk dat hij verrast werd bij het aannemen van zijn dansersfooi, en dat die trotsche, mooie vrouw zich liever de tong zou afbijten, dan nog een woord te spreken met een man, die waarschijnlijk op deze wijze zijn brood wel moet verdienen, omdat hij niet anders kan! Ken je hem?

— Ik ben alleen maar eens aan hem voorgesteld tijdens een bal ten huize van den Gouverneur van Parijs — wij waren toen nauwelijks drie of vier dagen hier. Ik weet niet eens meer welke naam ik toen noemde. Het was nog een beetje verward, weet je.

— Ga dan mee, en stel mij aan dien jongen voor! Ik zou wel eens met hem willen praten. Ik voel mij waarlijk tot hem aangetrokken. Hij herinnert mij sterk, maar dan in het Fransch, aan Dorian Grey, zooals ik mij dien altijd heb gedacht.

Zij waren reeds opgestaan, na den kellner te hebben gewenkt, en een geldstuk op de tafel te hebben geworpen, en baanden zich niet zonder moeite een weg door de bezoekers en dansenden naar het buffet, maar zij vonden een leegen stoel, en daarvoor een troosteloze dame van een jaar of vijfenzestig, die vruchteloos omzag naar den danser, dien zij hier had denken te vinden.

Naast het buffet was een breede deur, die toegang gaf tot een gang, die in een flauwen boog ging om den geheelen rechtervleugel van het groote huis.

En frissche lucht kwam hen hier tegemoet en zij begrepen dat zij in de nabijheid moesten zijn van een openstaand venster, dat wel zou uitzien op den tamelijk grooten tuin, die zich terzijde van de nieuwe inrichting uitstrekte, en voor een deel door den vleugel omsloten werd.

— Waar zou hij gebleven zijn? mompelde Brand.

— Hij is misschien een luchtje gaan scheppen, ofschoon ik betwijfel of de eigenaar van

de dancing dat goedkeurt, want die betaalt hem natuurlijk niet om in den tuin te droomen, maar om dames, die anders als muurbloempjes zouden fungeeren, bezig te houden met den dans. Het is een beroep, Brand, dat ontstaan is, en ook wel moest ontstaan door de tegenwoordige dansrage. Ik geloof dat ik daar beneden iets zie bewegen!

Raffles en Brand liepen op dat oogenblik juist voorbij een venster, en zagen inderdaad aan den voet van de steenen trap, die een eind verder begon en naar buiten leidde, een gedaante, alleen maar kenbaar aan het wit van het overhemd.

De tuin was slechts spaarzaam verlicht door enkele electrische lampen, aan draden opgehangen, en het was niet duidelijk, wat de jongeman daar eigenlijk zocht, of het moest rust zijn, en de gelegenheid, zijn beledigd gemoed uit te storten in het stille van den nacht.

De twee vrienden waren het raam al voorbij

en hadden juist het bovenende van de steenen trap bereikt, volgens hun gewoonte zachtjes loopend, toen Raffles tot groote verbazing van Brand plotseling een gedempten kreet slaakte, een met bloemen gevulde vaas opnam, die op een porceleinen piedestal stond, en die met kracht naar beneden wierp.

Uit de duisternis klonk een kreet van pijn en drift, en toen stormde Raffles de trap af, en Brand zag hoe hij iets glinsterends van het grint opraapte, en in zijn zakken liet glijden, en toen klonk de stem, die hem zoo lief was als zij vermanend en ernstig sprak:

— Ongelukkige! Denk je nu werkelijk iets te herwinnen, iets goed te maken, iets te delgen, door dit wanhopige middel? Ga daar op die dank zitten, en kom tot bedaren!

Een geluid als een droge snik klonk, en toen viel de beroepsdanser neer op een steenen bank, begroef het gelaat in de handen, en zat daar zwijsend neer, voorovergebogen, als een beeld van wanhoop en diepe ellende.

HOOFDSTUK II.

DE BEKENTENIS VAN RAOUL DE SAINT ANGE.

Het bleef wel bijna tien minuten doodstil daar beneden aan de trap, en toen klonk de doffe stem van den jongeman klagend:

— Waarom hebt gij mij niet laten begaan, mijnheer? Wat gaf U het recht tusschenbeide te komen?

— Ik nam dat recht, want het komt aan iederen mensch toe, die een evenmensch van een dwaasheid wil terughouden! Ik kan mij slechts zeer weinige gevallen voorstellen, waarin men althans het denkbeeld van een zelfmoord kan aanvaarden. Over de rechtmatigheid durf ik mij niet uitlaten — ik ben geen theoloog, maar als gij geloovig zijt, dan moet gij weten dat God het verboden heeft! Gij zijt niet goed bij Uw verstand, en zult dat zeker binnen korten tijd zelf inzien! Gij zijt jong, gij zijt volstrekt niet ziek, anders zoudt gij niet zoolang achtereen kunnen dansen zonder dat het U inspanning kost. Wat kan U daartoe dan drijven? Liefde soms? Dwaasheid! Om der liefde wille doodt men zich alleen in boeken. In het werkelijke leven wordt het alleen maar door vrouwen gedaan, en tegenwoordig slechts in gevallen van hooge uitzondering — want wij zijn zeer vooruitgegaan in dat opzicht! Ook de vrouw denkt niet meer aan sterven, maar neemt eenvoudig een ander.

— Drijf niet den spot met mij! Om hemelswil, bespot mij niet! kreunde de ongelukkige jongeman — ik deed het — ik wilde het doen uit schaamte. O, haar blik! Wat trof hij als een mes! En toch was zij van mijn kringen, toch stond ik niet beneden haar! Maar wat praat ik? Waarom zeg ik dit alles tegen lieden die mij vreemd zijn?

— Daartoe drijft Uw gevoel U! antwoordde Raffles bedaard. Gij gevoelt ondanks Uzelf dat gij te doen hebt met vrienden. Trouwens — mijn vriend hier kent U. Hij is aan U voorgesteld. Wij weten dat gij Raoul de Saint Ange zijt. En wij voor ons schamen ons volstrekt niet met U te praten. Maar het moet mij van het hart dat ik niet goed begrijp, hoe een jongeman als gij, begaafd, talentvol ongetwijfeld —

— En wat helpt tegenwoordig talent, wat helpt begaafdheid? zeide Raoul op norschen toon. Hebben zij mij iets verder gebracht? Was ik soms niet gedwongen om dit beroep te kiezen? Hebben jongelieden van mijn stand iets geleerd wat hun naderhand tot nut kan zijn? Kende ik iets anders en iets beters dan mij goed kleeden en dansen? Ja, een kort oogenblik is er een tijd geweest, dat ik hoopte — maar dat is voorbij! Alles is nu voorbij!

— Gij hebt een zonderlinge manier om Uw dankbaarheid te uiten! hernam Raffles droog. Zie eens op, en richt Uw blik naar de sterren! Haal Uw longen vol van de geurige lucht, die om U heen hangt. Het zijn bloemen, het is het jonge leven! Kan men sterven op zulk een oogenblik? Zijt gij zoo verwijfd, dat de blik van een vrouw U tot zulk een uiterste kan drijven?

— Die blik zeide mij dat ik een paria was! antwoordde Raoul dof.

— Wij hebben gezien, wat er voorviel, hernam Raffles, en dat dreef mij er juist toe U te volgen! Ik had mijn vriend willen verzoeken U aan mij voor te stellen! En nu vraag ik U ernstig en dringend, of wij niets voor U kunnen doen, of wij U niet kunnen helpen, U van dienst kunnen zijn bij een beroepswisseling. Nogmaals, er is geen enkel beroep dat waarlijk verachtelijk is, tenzij het dat van zielverkooper, van woekeraar, of soortgelijke is. Maar toch is deze betrekking U onwaardig, dat voel ik. Wilt gij mij zeggen wat gij voor dien tijd waart?

Tot zijn verbazing scheen Raoul de Saint Ange zich eenigen tijd te moeten bedenken alvorens hij met moeite antwoordde:

— Ik was beambte bij een bank.

— Hadt gij daar dan geen vooruitzichten?

— Ik had ze — maar ik werd de laan uit gezonden.

Het bleef weder tamelijk lang stil, voor de jongeman weder begon.

— Komaan, ik zal het U vertellen. Ik weet niet wat mij drijft, twee mannen lastig te vallen met het verhaal van mijn verleden — maar misschien is het wel het vage gevoel, dat ik U ondanks alles dankbaarheid verschuldigd ben. Hadt gij mij niet met die vaas tegen den arm geraakt — dan zou ik daar thans neerliggen, met een kogel in het hoofd — dood, bloedend. —

Hij hield op, om weer met een huivering het hoofd in de handen te verbergen, en toen hij het langzaam weer ophief, lag er een andere uitdrukking op zijn bleek gelaat, dat zichtbaar was in het licht van de maan.

Juist op dat oogenblik klonk er boven aan de trap een ruwe stem, die riep:

— De Saint Ange! Ben je in den tuin? Wat moet dat beteekenen? Er wordt in de danszaal op je gewacht!

De jongeman wilde zich met moeite van de bank verheffen, toen Raffles hem weer neertrok, Brand een wenk gaf, en een paar stappen naar voren deed, om met zijn heldere, rustige stem te zeggen:

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer, maar ik vermoed in U den eigenaar of een van zijn trawanten. Mijnheer de Saint Ange is hier, maar hij gevoelt zich ziek en niet in staat om

zijn taak verder te vervullen van avond.

De man daarboven aan de trap gromde iets, dat veel op een vloek geleek en zeide toen ruw:

— Als hij maar weet dat hem dat een flinke boete kost! Ik heb het dadelijk wel gezegd — die rijkelui's zoontjes zijn je ware niet!

Driftige stappen verwijderden zich en toen Raffles weder naast Raoul had plaats genomen, zeide deze steunend:

— Wat hebt gij gedaan, mijnheer! Nu zal ik mijn betrekking kwijtraken, en ik kan ze niet missen, want ik heb mijn arme moeder, die alleen op mij is aangewezen, en die op mij rekt!

— Morgen kunt gij weder aan den gang gaan, als gij dat dan nog wilt! En nu Uw verhaal!

— Het zal niet te lang duren, mijnheer! En verwacht maar niets bijzonders, want mijn geschiedenis is die van honderden, ja duizenden jongelieden, die in juist dezelfde omstandigheden verkeerden en verkeerd hebben als ik! Het is alles de schuld van den vreeselijken oorlog.

Hij zweeg even, alsof hij zijn gedachten moest verzamelen, en begon toen:

— Ik ben de zoon van Philippe de Saint Ange, die in den oorlog den rang van majoor bereikte, en drie dagen daarna sneuvelde, tijdens een bestorming van den Dooden Man. Ik zelf heb alleen maar gedurende een deel van 1918 aan dien vreeselijken strijd deelgenomen, werd toen gewond, en toen ik genezen was, teekende men juist den vrede. Heel rijk zijn wij nooit geweest, maar toch zeer welgesteld.

— Waart gij de eenige zoon?

— Ja!

— Eenig kind?

Tot verwondering van de beide vrienden duurde het eenige oogenblikken alvorens Raoul antwoordde:

— Ja, enig kind. Mijn opvoeding had volstrekt niets te wenschen overgelaten. Maar — ons fortuin bestond bijna uitsluitend uit Russische papieren, en gij begrijpt de gevolgen daarvan, zoodra daarginds de revolutie uitbrak. Natuurlijk had mijn moeder het weduwenspensioen — maar wat beteekende dat in 's hemelsnaam, toen de franc zienderoogen in waarde verminderde?

Eenige oogenblikken bleef Raoul met zijn donkere, melancholieke oogen in de maan staren, en vervolgde toen met een diepe zucht:

— Ik heb de vrouw lang geleden liefgehad, met wie ge mij zooeven hebt zien praten; ik was nog een knaap — maar ik weet nu wel zeker dat zij altijd een wrede spel met mij heeft gespeeld. En als gij wist wat ik voor haar

gedaan heb! O, hoe dwaas en verblind ben ik geweest! Maar hoe ben ik er dan ook voor gestraft! Luister verder! Niet zonder moeite kreeg ik, door connecties van mijn vader, een betrekking bij een bank. Dat is nu omstreeks twee jaren geleden! Ik trachtte mij zooveel mogelijk te bekwamen, ik volgde avondcursussen in boekhouden en vreemde talen, en langzamerhand kwam ik vooruit — totdat het verschrikkelijke gebeurde, dat mij nog altijd niet helder voor den geest wil staan, en dat mij altijd als een vreeselijke nachtmerrie blijft plagen. Ik behoef het U volstrekt niet te verzwijgen, want het is destijds eenvoudig in den doofpot gestopt, omdat de bankdirecteur medelijden heeft gehad, en geen gevolg aan de zaak heeft willen geven!

— Aan welke bank waart gij verbonden? vroeg Brand op levendigen toon. Ik meen dat ik omstreeks drie weken geleden iets gelezen heb in de Figaro —

— Ik was aan de Croatische Bank, mijnheer. Het is een zeer aanzienlijke onderneming.

— Heet de eigenaar Henri Chambard? vroeg Brand.

— Ja, zoo is zijn naam. Nu, als gij er al van weet, dan kan ik gelukkig kort zijn. Er werden effecten vermist. Het was bijna onmogelijk dat de diefstal was gepleegd door iemand buiten de zaak. De directeur liet heel omzichtig te werk gaan, een voor een werden alle beambten onder een voorwendsel van hunne plaatsen geroepen. Om kort te gaan — men vond die effecten in mijn lessenaar. Hoe zij er in kwamen — ik wist het niet, en ik weet het nu nog niet. Want ik bezweer U, mijnheer, en gij moet mij gelooven — ik was volkomen onschuldig aan den roof! Geloofst gij mij?

Raffles keek een paar seconden in de wijdgeopende, donkere oogen, en toen kon hij met een gerust geweten zeggen, dat hij het geloofde, want het waren zeker niet de oogen van een schuldbewuste, die daar zoo smeekend op zijn gelaat gericht waren.

Raoul haalde diep adem, en zeide met trillende stem:

— De hemel zij geprezen dat gij het gelooft! Anders zou ik dadelijk weggevlucht zijn en U niets meer hebben gezegd. Want ik weet dat gij mij niet bedriegt uit medelijden. Dat lees ik duidelijk op Uw gelaat. Nu, te loochenen viel er natuurlijk niets, en toch raasde en tierde ik, half krankzinnig van schrik en schaamte, en ik geloof zelfs dat ik bijna flauw moet zijn gevallen of iets dergelijks. Want let wel dat dit alles geschiedde, dit geheele onderzoek, in tegenwoordigheid van de hooge bankbeambten en van al het personeel dat er in mijn kamer zat — onge-

veer twintig koppen! En nog was het ergste niet geschied, al zou men gelooven, dat na dien verschrikkelijken slag niets kon geschieden, dat zoo erg was, dat zoo volkomen en eensklaps een einde maakte aan al mijn schoone vooruitzichten!

Toen hij dit zeide, trilde het lichaam van Raoul de Saint Ange zoo heftig, dat Brand, door diep medelijden bewogen, troostend even zijn hand op zijn schouder legde.

Hij had eenigen tijd noodig om tot zichzelf te komen, voor hij met onvaste stem kon voortgaan:

— Ik had in dien tijd een meisje lief, mijnheer, een eenvoudig kind, met een hartje van goud. Ook haar naam behoeft volstrekt niet geheim te worden gehouden. Zij heette Renée Lafargue. Zij was de dochter van een eenvoudig ambtenaar aan een der ministeries. En nu ik haar verloren heb — nu begrijp ik pas goed, welk een schat voor mij verloren ging! Ik wil U wel bekennen, dat ik niet volkomen onberispelijk leefde, mijnheer. Ik hield van uitgaan en had destijds een liaison, maar ik geef U mijn woord van eer, dat ik die heb afgemaakt, zoodra het ernst werd tusschen Renée en mij. Wie het haar kan hebben overgebracht, ik weet het niet — maar zij wist iets daarvan, en zij leed er onder. Zij was in de wolken toen ik haar met de hand op het hart kon verzekeren dat ik volkomen vrij was en slechts haar wilde toebehooren in de toekomst. Toen kwam de diefstal. Ook dat vernam zij, ik weet niet op welke wijze, want mijnheer Chambard had mij de stellige belofte gegeven, dat de zaak gesust zou worden, nu de effecten zoo spoedig waren teruggevonden, ofschoon ik nimmer bekend heb, zooals gij wel begrijpen zult. Maar er moet gebabbeld zijn, Renée kwam het te weten! Maar Goddank — zij twijfelde geen seconde aan mijn onschuld! Dat is het heerlijkste oogenblik van mijn leven geweest, toen zij mij dat zeide. Intusschen — het zag er ellendig voor mij uit. Heb ik U al gezegd, dat ik op staanden voet ontslagen werd? Het verwondert mij niet dat ik het vergeten heb — alles is op het oogenblik zoo verward in mijn hoofd.

— Ik kan mij begrijpen, dat gij het gevoelen moet als een booze nachtmerrie, zeide Brand op zachten toon. Maar het meisje waarvan gij sprak, moet U toch tot een heerlijke steun geweest zijn in die dagen.

— Dat had zij kunnen zijn, mijnheer! antwoordde Raoul op bitteren toon. Maar ik heb U het ergste nog niet gezegd. Ik kreeg op een dag, dien ik nooit zal vergeten, een kort briefje van haar, waarin zij mij mededeelde, dat wij moesten scheiden. Ik had mijn woord niet gehouden in een zeer ernstige zaak, zoo zeide zij. Ik peinsde

wat dit kon zijn, en ik kon het niet vinden. Het kon alleen slaan op mijn verbintenis met de vrouw van wie ik U zooeven sprak. Maar ik zweer U bij het hoofd van mijn moeder, dat ik haar niet had teruggezien, van het oogenblik af dat ik het uitmaakte.

— Een oogenblikje! viel Raffles hem in de rede, die met groote aandacht had toegeluisterd. Kende mademoiselle Renée die vrouw van gezicht?

— Ik ben zeker van niet, mijnheer!

— Verhaal mij dan maar verder, ik denk dat gij wel bijna aan het einde van Uw droevige mededeelingen zult zijn!

— Ja, er valt weinig meer te zeggen, mijnheer! zeide Raoul met een zucht. Ik was in mijn trots gekrenkt, omdat ik wist dat ik mijzelf niets te verwijten had. Ik antwoordde dus zelfs niet, met geen woord, en zoo werd op ruwe wijze een band verbroken, die voor het leven had moeten duren. Want ondanks al mijn lichtzinnigheid van dien tijd — ik had haar waarachtig lief, en ik weet zeker dat wij gelukkig zouden geworden zijn. Zij had alles wat een vrouw in mijn oog aantrekkelijk maakt, zachtheid, oprechtheid, en een goed hart dat haar toegeeflijk maakte en vol medelijden. Nu, toen was het natuurlijk gedaan. Ik moest voor mijne arme moeder tot iederen prijs geld verdienen. Ik poogde dus in de eerste plaats bij een andere bank te komen — toen ik bij acht of tien van die instellingen had aangeklopt, vruchteloos, en bij nog andere zelfs niet bij den directeur werd toegelaten, toen begreep ik wel dat ik op een soort van zwarte lijst geplaatst stond, dat de diefstal bij de Croatische Bank dus niet geheim was gehouden, en dat men het schurftige schaap uitstooten wilde. Wat bleef mij toen anders over dan het beroep te kiezen dat ik nu vervul? O, gij weet niet hoe het mij soms tegen de borst stuitte! Vanavond was het verschrikkelijk — en ik geloof niet dat ik ooit zoo geleden heb als toen die trotsche Jenny Godfrey zich vol minachting van mij afwendde, toen ik voor een oogenblik mijn positie vergat en haar wilde aanspreken. En dit is alles — en nu weet gij ook waarom ik er een einde aan wilde maken. En alles zou ook al voorbij zijn geweest, als ik niet eerst mijn revolver uit mijn overjaszak had moeten halen.

— Dan is het maar heel gelukkig, mijn waarde Raoul, dat men revolvers niet in zijn soirévestzakje pleegt te steken! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Ik zou willen zeggen dat Uw verhaal zeer belangwekkend is, als ik niet moest vreezen dat die uitdrukking U zou kwetsen. Want voor U betreft het een zeer ernstige zaak. Maar er zijn een paar punten in, die ze voor mij zeer belangrijk maken. Gij zijt U

natuurlijk bewust dat gij een doodsvijand hebt, die U die poets gebakken heeft!

— Dat moet wel zoo zijn! riep Raoul wanhopig uit. Maar al ga ik nog zoover in mijn gedachten terug — ik kan mij onmogelijk voorstellen, dat iemand mij zoo heeft kunnen haten, om in staat te zijn, mijn geheele leven te vernietigen.

— Ik geloof dat er maar een hartstocht is, mijn waarde Raoul, die den man tot zulke schanddaden drijft — en dat is de liefde! Weet gij zeker dat gij geen medeminnaars had?

— Bedoelt gij ten aanzien van Renée?

— Of van een andere vrouw, maar natuurlijk in de eerste plaats ten aanzien van dat jonge meisje!

De Saint Ange dacht eenige oogenblikken ingespannen na en antwoordde toen schouderophalend:

— Wat Constance Marlot betreft, iedere man van de wereld zou wel krankzinnig zijn als hij om haar zulk een duivelschen toelag verzon. Achteraf wil ik volstrekt niets ten nadeele van haar zeggen. Cizzy — zoo was haar tooneelnaam — heeft zeker zooveel minnaars gehad als er weken in het jaar zijn! Iedereen wist dat, en ook dat zij zeer gevoelig was voor aardsche goederen!

— Dan zou het dus om de kleine Renée moeten zijn geweest. Weet gij niemand, die haar voor zich had willen winnen?

— Neen, niemand!

— Is zij U wel eens aan de bank komen afhalen, op het sluitingsuur?

— O, ja herhaaldelijk!

— Dan kunt gij ook niet weten, of niemand van het personeel getroffen werd door haar schoonheid! hernam Raffles bedaard. En nu iets anders. Dat briefje waarin zij U afschreef gewaagde van een woordbreuk, en gij gelooft dat dit moest slaan op een terugzien van Constance Marlot, bijgenaamd Cizzy. Kan het op niets anders duiden?

— Op niets anders! Het kan alleen die belofte betroffen hebben.

— En — hebt gij Cizzy inderdaad nooit meer teruggezien, sedert die belofte?

— Nooit!

— Ook niet bij toeval?

— Neen, ik zweer het U! Zelfs niet bij toeval! Want ik herinner mij nog wel dat zij twee dagen na onze breuk, alweder met een rijken Engelschman naar Biarritz vertrok, waar zij maandenlang is gebleven. Ik geloof dat zij op dit oogenblik niet eens te Parijs is.

— Maar men zou Renée iets hebben kunnen wijsmaken.

— Zij is er het meisje niet naar, om zich iets op de mouw te laten spelden, mijnheer! Voor zulke dingen zou zij bewijzen willen hebben.

— Wij zouden voor een oogenblik kunnen aannemen, dat die Cizzy zich in dienst heeft gesteld van een vijand, en valschelijk aan Renée heeft geschreven dat zij weer met U in relatie is getreden!

— Ik geloof dat zij ook dat niet zonder meer zou hebben geloofd! riep de jongeman op smartelijken toon.

— Dan is er nog een andere mogelijkheid, en gij moet er niet kwaad om zijn als ik die opper. Wij stellen belang in U en zouden U gaarne willen helpen. Hebt gij in dien tusschentijd niet omgegaan met een andere vrouw dan Cizzy — een oude kennis of zoo?

— Met niemand! O, geloof mij toch!

— Ik geloof U! Gij hebt dus met geen enkele vrouw intiem gesproken, niet met haar in een groot restaurant gedineerd, op zulk een wijze dat men daaruit heel wat kon afleiden, gij hebt niet naast haar gezeten in een loge, van de Follies Bergères, kortom, gij hebt niets gedaan, wat U in een verkeerd daglicht kon stellen, vooral wanneer Uw vijand al zijn best zou doen om dien toestand een weinig te forceeren?

Raoul had zijn slanke witte hand aan het voorhoofd gebracht, a's om zijn gedachten te verzamelen, en nu steunde hij:

— Maar in welk een zwarten afgrond laat gij mij daar toch zien! Is het dan werkelijk zoo en ben ik het slachtoffer geworden van een laaghartig complot?

— Daar heeft het tenminste allen schijn van! En antwoord mij nu op mijn vraag van zooeven. Hebt gij in dien tusschentijd met geen enkele andere vrouw gesproken?

Tot verwondering van de beide vrienden duurde het eenige oogenblikken alvorens Raoul op doffen toon ten antwoord gaf:

— Ja. Met een enkele vrouw heb ik gesproken — drie of vier malen. Eenmaal in een groot restaurant, eenmaal in de foyer van een schouwburg in een der voorsteden, eenmaal bij het restaurant, dat aan den oever van den grooten vijver in het Bois staat.

— Wilt gij ons zeggen wie die vrouw was?

De verbazing van Raffles en Brand nam nog toe, toen het onverwachte antwoord kwam, na een lange aarzeling:

— Dat — kan ik U onmogelijk zeggen, mijnheer!

Hij zag blijkbaar de uitdrukking die er op het gezicht van Raffles verscheen, want hij greep met trillende vingers diens hand en voegde er aan toe, terwijl zijn stem beefde:

— Geloof toch mijnheer, dat ik mijzelf niets te verwijten heb, niets! Maar het betreft hier een geheim, dat ik niet openbaar mag maken, terwille van die vrouw! Zij is mij zeer dierbaar — en toch bestaat er niets tusschen ons — dat — waarover —

Hij raakte in de war, begon te stotteren, bedekte zijn gelaat met zijn handen, en sprak toen bijna onhoorbaar:

— Ik kan U alleen zeggen dat zij in Parijs niet veilig is. Dat zij zich verborgen moet houden. En vraag mij nu niets meer, om Godswil, want ik voel mij nog zwak en ellendig, en ik mag niets verraden!

Raffles was opgestaan, keek met zijn ondoorgrondelijke, grijze oogen eenigen tijd op het gebogen hoofd neer, met het glanzende zwarte haar, legde toen zijn hand op den schouder van Raoul en zeide op diep-ernstigen toon:

— Wij gelooven ieder woord wat gij gezegd hebt, Raoul — en wij zijn stellig voornemens, op onze manier deze zaak tot klaarheid te brengen! Hier is een schandelijk, een laaghartig complot tegen U op touw gezet en wel met een zeer bepaald doel, dat ik spoedig zal hebben doorzien — want ik ben heel wat ouder dan gij, en heb dus ook meer menschenkennis! Geef mij nu je adres, vertrouw op ons, en wees er zeker van, dat wij je vijand, wie het dan ook mag zijn, spoedig zullen hebben ontmaskerd, en wie weet leidt dit er wel vanzelf toe, dat de kleine Renée berouwvol naar je toekomt, haar ongelijk bekend, en je vraagt, alles te vergeven en te vergeten!

— Als zij dat deed, mijnheer — dan zou ik U mijn heele leven innig dankbaar blijven! riep de jongeman met schitterende oogen. Want ik voel nu pas, in dezen troostelozen tijd, hoezeer ik haar liefheb, en welke plaats zij inneemt in mijn hart. Nooit zal ik waarlijk gelukkig kunnen zijn zonder haar. Help mij, steun mij! Ik heb geen vrienden meer, allen hebben mij verlaten, want ik ben maar een mislukkeling, ik ben uit de kringen geworpen, waarin ik vroeger thuisbehoorde — ik ben maar een beroepsdanser!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES DOET VREEMDE ONTDEKKINGEN.

Toen Raffles den volgenden morgen ontwaakte, in de weelderig gemeubelde slaapkamer van de woning, welke hij, gestoffeerd en wel, ongeveer een week geleden had gehuurd in een groot huis aan de Rue de Balzac gelegen, viel hem allereerst het zonderlinge gesprek in, hetwelk hij den avond te voren had gevoerd met Raoul de Saint Ange, en hij ging onder de ijskoude douche staan met het vaste voornemen, nog dienzelfden dag met zijn nasporingen te beginnen, teneinde te ontdekken, wie op zulk een laaghartige wijze, en zoo verraderlijk de toekomst had vernield van een veelbelovenden jongeman, en hem zijn meisje had onttolen.

Want al had Raoul zelf dit niet doorzien — Raffles met zijn menschenkennis had reeds bij de eerste woorden begrepen, dat die beide zaken niet van elkander gescheiden konden worden en dat de schavuit die de effecten in den lessenaar verstopte, dezelfde moest zijn, die het meisje gewaarschuwd had, dat de man dien zij liefhad, zijn woord had gebroken. Voor Renée kon dat geen verschil uitmaken, omdat zij Cizzy nooit gekend had.

En terwijl het ijskoude water over hem stroomde, dacht Raffles er over na, wie toch wel die geheimzinnige vrouw kon zijn geweest, met wie Raoul eenige malen een samenkomst had gehad, wier naam hij niet wilde noemen, omdat hij haar niet mocht „verraden”.

Zij was dus een misdadigster? Zij had iets te verbergen? Maar waarom hield hij haar dan de hand boven het hoofd? Dat zou dan toch moeten wijzen op 'n zeer nauwe en teedere relatie!

Hier was een punt, dat Raffles nog niet kon ophelderen, maar hij besloot, niet te rusten, voor ook hierin licht was gebracht.

Een andere vraag was, hoe Renée dan kennis had gekregen van die ontmoeting. De vijand van Raoul had haar natuurlijk gewaarschuwd, dat stond vast, maar hoe kwam het dat zij hem maar aanstonds had geloofd? Had die schelm haar dan misschien met eigen oogen het verraad laten aanschouwen? Dat zou er dan op wijzen, dat hij op de hoogte was van Raouls plannen, en wist, wanneer zulk een samenkomst zou plaatsvinden. Hoe dat mogelijk was — dat kon Raffles nog volstrekt niet doorzien, maar hij was beziel met het geduld van een kat, en hij zou het wel ontdekken!

Nu kleepte hij zich aan, en nog altijd dacht hij na over de zaak die hem zooveel belang inboezemde.

En hij trad de ontbijtkamer binnen, en dacht er nog altijd over, en het eerste wat hij tot Brand zeide, die juist de ochtendbladen inzag, was:

— Goeden morgen, Charles! Ik denk dat wij den dader moeten zoeken onder het bankpersoneel!

— Waar heb je het over? vroeg Brand verbluft. Stil eens, ik ben er al! De zaak Saint Ange, als ik het zoo eens noemen mag! Je bent dus van plan er gevolg aan te geven?

— Heb je mij ooit een belofte hooren doen, Brand, zonder dat ik uit alle macht poogde, haar ook te vervullen? vroeg Raffles verwijtend.

— Dat is zoo! Ik weet wel dat je hemel en aarde zult bewegen, om dien schelm te ontdekken, die dien armen jongen zoo diep ongelukkig heeft gemaakt. Heb je al eenig denkbeeld wie het kan zijn?

— Ja Brand! Het moet een man zijn, die Renée Lafargue liefheeft — of die haar althans wil bezitten, wat natuurlijk niet steeds hetzelfde is.

— Zoo heb ik er ook dadelijk over gedacht. Maar het trof mij onaangenaam, Edward, dat hij zich niet wilde uitlaten over de vrouw, met wie hij die samenkomsten heeft gehad!

— Mij in het geheel niet! Het kan toch immers zeer goed voorkomen, dat een man om de nobelste redenen den naam van een vrouw moet verzwijgen? Wat denk jij van die vrouw, Brand?

Raffles was gaan zitten, en keek Brand met zijn heldere, doordringende oogen aandachtig aan.

— Wat zou ik van haar moeten denken? Vermoedelijk zal zij wel iets op haar kerfstok hebben!

— Daaraan kan bijna niet getwijfeld worden! Onvoorzichtig genoeg zeide hij een paar woorden, die daarop duidelijk wijzen. Zij is hier in Parijs niet veilig.

— Een anarchiste misschien?

— Geloof je dat een rijke jongen van zijn stand omgang met anarchisten zou hebben gehad?

— Het is waar, dat zou zonderling zijn. Misschien een misdaad uit liefde.

— Dat klinkt al aannemelijker! Maar luister nu eens naar het volgende, Brand. Raoul had Renée met stelligheid beloofd, de vrouw niet terug te zien. Wat kon hem nu toch wel bewegen, zich bloot te stellen aan het gevaar, zijn meisje te verliezen door geheime samenkomsten te hebben met een vrouw, die een ander was dan Cizzy?

— Wel, ik vind het even zonderling als jij! Want hij pleegde dan toch verraad, zoo niet naar de letter, dan toch naar den geest! Het was wel niet Cizzy, maar het was dan toch een andere vrouw!

— Ja maar dat strookt volstrekt niet met zijn karakter! Hij had beloofd aan Renée te zullen toebehooren, en als hij dat woord brak, moest daarvoor een geldige, alles overheerschende reden bestaan, waaruit ik wil afleiden, dat die vrouw in zijn vroeger leven een zeer aanzienlijke plaats moet hebben ingenomen, zoo aanzienlijk, dat hij daardoor zelfs het gevaar wilde loopen, in de oogen van Renée een woordbreker te zijn. Nu is de knaap hoogstens twee en twintig jaar, een kind dus nog bijna, en ik wilde dat je mij antwoord gaf op de vraag, of men op dien leeftijd reeds zoo grondig kennis kan hebben gemaakt met een vrouw, dat zij in zijn gedachten alles overheerscht — zelfs die aan zijn meisje, dat hij naar zijn eigen zeggen, vurig liefheeft!

— Het klinkt heel onwaarschijnlijk — begon Brand onzeker.

— De gevallen zijn zoo zeldzaam, Brand, dat wij ze gerust buiten rekening kunnen laten! hernam Raffles glimlachend. Als het een vroeger liefje was geweest, dan had hij haar natuurlijk niet ontmoet in een zoo gevaarlijke plaats als een restaurant of een schouwburgfoyer, maar hij had de zaak schriftelijk afgedaan.

Brand keek Raffles met groote oogen aan en hernam:

— Dat is zuiver geredeneerd — maar waar leidt ons dat toe?

— Dat leidt ons tot de veronderstelling, Brand, dat die vrouw, voor wie hij zooveel over had, die hij niet wil verraden, die hij trouw blijft, ofschoon zij waarschijnlijk een misdaad heeft begaan, niet zijn liefje is, maar zijn zuster!

Brand slaakte een kreet van verbazing, en bleef zitten met een reepje geroosterd brood in de hand, Raffles met groote oogen aanziende.

— Dat is wel mogelijk, bracht hij er eindelijk uit. Maar waarom, voor den drommel, zeide hij dat dan niet?

— Omdat dit haar in gevaar zou kunnen brengen!

— Maar dan had hij het toch wel aan Renée kunnen zeggen?

— Dat hij het niet deed, Brand, wijst juist op den ernst van het misdrijf, dat zij pleegde!

Overigens moet ik je er op wijzen, dat de jongen zelf niet het flauwste vermoeden had, dat Renée hem met die vrouw, wie het dan ook geweest is, samen kan hebben gezien.

— Maar dat zijn alle louter vermoedens, die op niets steunen Edward! riep Brand uit.

— Wat je daar zegt is niet erg vleierend voor de kracht van mijn redeneering Brand! zeide Raffles met een glimlachje. Maar mij dunkt dat wij in die richting toch eens moesten voortgaan! En daarom zou je mij een groot genoegen doen, als je mij de behulpzame hand bood, en eens naar een paar redacties van groote bladen liep, met het verzoek, of je den legger van dit en het vorige jaar eens mag doorzien. Laat je ook een klapper geven, en zoek daarin naar de misdaden van eenige beteekenis. Ik erken dat het geen prettig werkje is, en dat het heel best mogelijk is daarenboven, dat het niets oplevert, want wij kunnen hier zeer wel te doen hebben met een misdrijf, dat wel bekend is geworden, maar waarvan de dader, in dit geval de daderes, zich door de vlucht aan een vervolging heeft onttrokken. Daarop zou natuurlijk ook de geheimzinnigheid wijzen die door Raoul wordt betracht. In dien tusschentijd ga ik eens een kijkje nemen in de Croatische Bank. Ik moet dien Henry Chambard leeren kennen, de man die de zaak suste, die niet gesust werd! En dadelijk daarna ga ik een bezoek brengen aan Raoul, die een weinig troost wel zal noodig hebben. Hij verkeert ook in een ellendigen toestand, nu zijn vroegere rijke vrienden hem verlaten hebben, en hij daar in de dancing — wij hebben het gisterenavond zelf kunnen hooren, niet anders of beter behandeld wordt dan een glazenpoeler! Wat moet hij zich vernederd en gepijnigd voelen!

— Ik geloof dat het hem opluchtte, zijn hart eens te kunnen uitstorten! En het vreemde is, dat hij onze namen niet eens weet!

— Wij zullen er hem vanmiddag wel een opgeven! hernam Raffles schouderophalend. De eerste de beste is goed! En laten wij nu voortmaken — want als het maar even gaat, wil ik vanmiddag ook nog eens kennismaken met de kleine Renée, en als zij mij aanstaat, waaraan ik niet twijfel, dan zullen wij die twee weer bij elkaar brengen, of ik wil nooit mijn vingers meer uitsteken naar een moderne brandkast!

De beide vrienden beëindigden snel hun ontbijt, Raffles zocht wat effecten bijeen, deed ze in zijn portefeuille, trok zijn elegante overjas aan, en toen hij nu naar buiten stapte, zag hij er uit als een van die rijke Engelsche toeristen, die bijna voortdurend tusschen de wielen van een spoorwagen of van een auto of op het dek van een mailstoomer zitten.

Hij had reeds geïnformeerd waar de Croati-

sche Bank te vinden was, en een motorbus bracht hem tot vlak bij de Place Vendôme, waar zich de bank bevond.

Het was een groot gebouw, samengesteld uit drie huizen, die tot dit doel verbouwd waren, en waarvan er een nog dateerde uit het midden van de achttiende eeuw, zooals trouwens bijna alle andere huizen, aan dit zeldzaam schoone, en toch zoo weinig bekende plein, waar een rust heerscht, als in een afgelegen, stil dorp.

In zware, vergulde letters, die aan de spijlen van een fraai bewerkt balkon waren bevestigd, hetwelk langs de volle breedte van het middelste huis liep, stond de naam van de bank te lezen.

De vleugel deur stond open, en hij liep langs den portier, die hem met een snellen, keurenden blik opnam, even aan zijn pet tikte, en hem op zijn vraag verwees naar een der loketten, die ten getale van anderhalf dozijn ongeveer waren aangebracht rondom de muren van de zeer groote vestibule.

In het midden daarvan stonden eenige zware eikenhouten banken met rechte leuning, bestemd voor de wachtende klanten.

Raffles liep op het hem aangewezen loket toe, en zag in een zeer groot vertrek, helder verlicht door vijf ramen, dat zijn grootte waarschijnlijk te danken had aan het wegbreken van een tusschenmuur.

Dadelijk kwam een kassier op hem toelopen, die vroeg wat hij wenschte.

Raffles haalde zijn effecten te voorschijn, en verzocht ze te verzilveren.

De kassier liet even de koerslijsten nazien, en Raffles ontving een paar duizend francs voor de papieren.

De kassier wilde zich reeds weder verwijderen, toen Raffles op zijn hoffelijksten toon vroeg:

— Zou er geen gelegenheid bestaan, om een kort oogenblik met den directeur te spreken? Ik wenschte gaarne zijn raad in te winnen aangaande den aankoop van een duizendtal aandeelen in de pas ontdekte petroleumbronnen in Mexico.

De heer aan den anderen kant van het loketje keek Raffles scherp aan, en antwoordde toen haastig:

— Ik zal even informeren of mijnheer Chambard op het oogenblik tijd heeft, maar ik denk het haast wel!

Raffles zag hem naar het telefoontoestel loopen, even spreken, en toen keerde hij weer terug met de boodschap, dat het mijnheer Chambard aangenaam zou zijn, een nieuwen klant te woord te staan.

Hij stak zijn hoofd door het loket, wenkte een lang opgeschoten jongen met twee rijen vernikkelde knopen op zijn buis, en beval

hem, den bezoeker aanstonds bij den directeur te brengen.

En Raffles volgde nu den knaap op den voet, liep door een paar breede, holklinkende gangen, en werd langs een fraaie, oude trap van zwaar eikenhout, naar de eerste verdieping gebracht, waar zijn geleide een deur openwierp en hem liet binnen treden in een kamer, die haren waren aard bijna bij het eerste gezicht verried. Er stonden zware, stevige meubelen, er was een ontzaglijk groot schrijfbureau tusschen de twee ramen geplaatst, die op het oude plein uitzagen, er was ook een groote brandkast, halverwege in den muur verzonken, en Raffles wierp er uit gewoonte aanstonds een vluchtigen blik op.

Maar toen bepaalde zich zijn aandacht volkomen bij Henri Chambard, die zich in zijn draaistoel had omgewend, en nu opstond om hem een paar passen tegemoet te gaan.

Hij zag voor zich een slanke man, zeker niet ouder dan vijf en veertig jaar, maar die blijkbaar al zijn best deed, er als dertig uit te zien. Hij was een weinig fatterig gekleed, en scheen overdreven veel zorg aan zijn toilet te besteden. Zijn haar was keurig gescheiden, en hij droeg een klein koket opgestreken kneveltje.

Zijn handen waren merkwaardig goed onderhouden en zeer fraai.

De oogen echter stonden Raffles al dadelijk niet aan. Zij hadden een zonderlingen, stekenden blik die getuigde van meedoogenlooze wreedheid jegens iedereen die hem in den weg stond, van groote sluwheid, en van die zekere koude onverschilligheid, die men kan lezen in de oogen van zooveel zakenlieden.

Hij begroette Raffles met een korte buiging, schoof een stoel bij zijn schrijftafel, noodigde den bezoeker met een gebaar tot zitten, en vroeg wat hij wenschte.

En nu begon er een gesprek, dat tamelijk lang duurde, en waarin Raffles zijn rol van onwetende geldbelegger voortreffelijk speelde. Toen hij eindelijk opstond, wist hij al heel wat meer van mijnheer Chambard, dan dezen waarschijnlijk lief zou zijn geweest, als hij het had kunnen weten, en hij verliet hem met de toezegging, dat hij zeker zou overgaan tot den aankoop van de duizend aandeelen — ten bedrage van een millioen francs.

Dezelfde knopenjongen moest hem weder terug geleiden, maar Raffles overhaastte zich niet, en nam de gelegenheid te baat, het huis grondig te bestudeeren, voor zoover dit mogelijk was.

Toen hij weer op straat stond, mompelde hij voor zich heen:

— Nu, dit is een heel zonderlinge onderneming! En mijnheer Chambard durft heel

wat wagen, nu hij mij duizend aandeelen in de hand tracht te stoppen, in een onderneming die binnen een half jaar geen cent waard zal blijken te zijn! Het schijnt dus wel noodig te wezen, dat mijnheer de directeur, hoe dan ook, veel geld verdient! Wij zullen eens informaties inwinnen naar zijn levenswandel, en als ik nog verstand heb van menschengezichten, dan geloof ik wel te kunnen voorspellen, hoe de uitslag van die informatie zal zijn. En nu zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan de kleine Renée, en haar eens duchtig onderhouden over haar lichtgeloovigheid. Wat is het toch vreemd, dat de vrouw en veeleer geneigd zijn het slechte dan het goede van den man te gelooven!

En met deze verzuchting stapte Raffles op een bus, die hem door half Parijs voerde, tot dat hij stilhield voor een huis in de Rue Lepic op Montmartre, hetwelk hem door Raoul was aangeduid als de woonplaats van het meisje dat hij zoozeer had liefgehad.

Verstandig man die hij was, begon hij met zijn inlichtingen in te winnen bij de portiersvrouw, wel wetende dat het meisje al iets heel bijzonders moest zijn, en zeer hoog moest staan, als er door een vrouw, en nog wel een portiersvrouw goed van haar gesproken werd. Nu, in dit opzicht werd hij niet teleurgesteld, juffrouw Lenoir putte zich uit in loftuitingen, zoodra Raffles zijn mond maar open deed. Ja, de kleine Renée was op dit oogenblik thuis, en dat was zij meestal, want mijnheer moest weten dat zij vazen beschilderde, en aan andere kunstnijverheid deed, en dat kon zij thuis doen. Zeker, haar vader en moeder leefden. Dan had zij nog een klein broertje dat haar verafgoodde. Iedereen in de buurt hield van haar om haar goedheid en haar lief-talligheid. Als mijnheer zich haastte zou hij haar nog kunnen spreken, want aanstonds zou zij wel beneden komen om de dagelijksche boodschappen te doen.

Raffles onderbrak niet zonder moeite dien woordenstroom, liet zich de ligging van de woning der Lafargues wijzen, en beklom toen de breede trap, totdat hij eindelijk stilhield op de vierde verdieping van het huis, en aan een deur klopte, die hem bijna aanstonds geopend werd door een jong meisje, dat onmogelijk iemand anders kon zijn dan Renée zelf.

En al waande Raffles zijn gemoed volkomen gesloten voor alle zachtere aandoeningen, zoo werd hij toch aanstonds bekoord door dat lieve, maar nu wat droevige gezichtje, met de heldere, groote blauwe oogen, den ronden kin, en de teedere blos. Zij droeg het haar halflang, en het was alsof de zon, die door het portaalraam binnendrong, louter goud

bescheen, terwijl zij daar zoo stond, en een weinig verbaasd en verschrikt keek naar dien vreemden vroegen bezoeker.

Renée was blootshoofds, maar toch was zij blijkbaar van plan om te gaan winkelen, want zij had een boodschappennet in de hand en daarbij een grooten sleutel, zeker van de woning-deur.

Raffles had zijn hoed afgenomen, en begon nu:

— Ik heb zeker het voorrecht, met mejuffrouw Renée Lafargue te spreken! Mijn naam is — James Brown. Ik ben een Engelschman, en gij zult misschien genegen zijn mij aan te hooren, als ik U zeg dat ik sedert kort een vriend geworden ben van Raoul de Saint Ange.

Op het hooren van dien naam werd het meisje doodsbleek, sloot even de oogen, en leunde tegen de deurpost, de kleine hand op het hart gedrukt.

Maar er kwam bijna aanstonds, een strenge uitdrukking op het lieve gezichtje, toen zij, na zich hersteld te hebben, kortaf zeide:

— Geloofst gij, dat dit een aanbeveling is, mijnheer?

— Foei, hoe durft gij zoo spreken! hernam Raffles, terwijl hij bestraffend het hoofd schudde en haar ernstig aanzag. Ik weet alles, dat zult gij wel begrijpen. Hoe hebt gij het toch over U kunnen verkrijgen, een jongen, voor wien gij alles waart, op zulke onbeduidende aanwijzingen, zonder hem zelfs persoonlijk te willen ondervragen, heen te zenden?

— Komt gij voor hem pleiten? vroeg het meisje stroef.

— Dat kom ik! antwoordde Raffles op warmen toon. En ik heb een voorgevoel dat ik het niet vruchteloos zal doen. Hebt gij soms vijf minuten voor mij, ten hoogste tien? Kunnen Uw boodschappen nog zoolang wachten?

Renée scheen een kort oogenblik te aarzelen, duwde toen de woningdeur weer open en zeide:

— Ik zal U toonen, mijnheer, dat ik niet onwillig ben — en U bewijzen hoe goed ik handelde, met — met het uit te maken!

— En ik denk U juist van het tegendeel te zullen overtuigen, juffrouw Renée! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij het meisje volgde naar een soort van atelier, te bereiken langs een smalle trap binnenshuis, en dat vol stond met afgewerkte en half afgewerkte vazen en schalen, tumblers met penseelen, een paar schildersezels, en een paar zeer goede doekjes, die tegen den muur waren gezet om te drogen.

— Kijk niet om U heen — dit is mijn werkplaats! verontschuldigde het meisje zich. Ik zou U in de huiskamer hebben gelaten, maar waartoe zou ik mijn ouders nogmaals het verdriet doen, naar die heele, droevige geschiedenis te moeten luisteren? Zeg mij om te

beginnen — eerlijk — heeft Raoul U gezonden?
— Dan zou hij niet zijn voor wie ik hem aanzie, juffrouw Renée, een trotsche knaap, die zich bitter gegriefd gevoelt door Uw bejegening.

— Verdiende hij het dan niet? vroeg Renée en plotseling schoot er een heldere traan in haar oogen, en liet zij zich met een wanhopig gebaar in een rieten stoel neervallen.

— Dat willen wij nu juist eens onderzoeken,

juffrouw Renée! antwoordde Raffles kalm. Want gij moet weten dat ik zeer zware verdenkingen heb, en dat ik niet zal rusten voor ik met zekerheid weet of die gegrond zijn of niet! Nogmaals: Raoul zond mij niet, op mijn woord van eer, maar desondanks wil ik voor hem strijden, en trachten, hem zijn geluk te hergeven — en ook U weer gelukkig te maken! Want dat zijt gij niet, dat is maar al te duidelijk te zien.

HOOFDSTUK IV.

HET WORDT LICHT.

Het meisje zat daar onbewegelijk, met de kleine, in elkaar gevouwen handen in de schoot, en zeide, het hoofd diep gebogen:

— Zeg dan wat gij tot zijn verdediging meent te kunnen zeggen — en ik zal U zegenen als gij erin slaagt, hem geheel vrij te pleiten, want het is zoo — ik ben ongelukkig, diep ongelukkig!

— Ik zal meer te vragen hebben, dan mede te deelen, juffrouw Renée, en juist Uw antwoorden zullen zijn beste verdediging zijn. Ziet U, wij hebben gisteren avond eens heel langdurig met elkander gesproken. Hij heeft mij slechts weinig verzwegen. Op één zaak na, en ik geloof dat wij juist daarin de kern van de geheele kwestie hebben te zoeken. Weet gij wat hij nu doet?

— Neen, mijnheer, ik weet het niet — ik heb hem nooit meer teruggezien! antwoordde het meisje.

— Hij is beroepsdanser geworden!

— Afschuwelijk! fluisterde Renée.

— Hij moest wel, nadat hij ontslagen werd door Chambard! Zeg mij eens oprecht, hebt gij ooit geloofd, dat hij die effecten gestolen had?

Renée hief het mooie hoofdje met een ruk op en antwoordde met vaste stem:

— Geen seconde, dat zweer ik!

— Dan heeft de schobbejak die alles op touw zette zich althans in dat opzicht vergist, want hij rekende er stellig op, dat gij het juist wel zoudt gelooven.

Renée keek Raffles met de grootste verbazing aan, die in zichzelf moest bekennen, nog nimmer zulke prachtige oogen te hebben gezien in het gelaat van een vrouw, en barstte toen uit:

— Wat bedoelt gij daarmee? Wat praat gij van een toeleg?

— Maar hebt gij dan zelf niet bedacht dat hier een schurkenstreek werd uitgehaald? Als gij zoo vast gelooft, dat Raoul onschuldig was, hoe hebt gij U dan wel voorgesteld, hoe die effecten in zijn lessenaar kwamen?

— Ik dacht — en hij zeide het zelf ook — dat er misschien een vergissing —

— Nonsens! Zulke vergissingen worden op groote banken niet begaan! Neen, die effecten zijn er natuurlijk ingelegd door een man, die zich op hem wilde wreken, want een vrouw doet zulke dingen heel anders, als zij wraakzucht wil botvieren.

— Maar Raoul had geen vijanden! riep Renée uit.

— Juist! En omdat dit zoo is, moeten we de gevolgtrekking maken, dat de man die het deed, het niet verrichtte uit louter wraakzucht, maar eenvoudig om Raoul onmogelijk te maken, en zijn toekomst te fnuiken, want het zal U misschien wel bekend zijn dat hij naderhand nergens een betrekking van denzelfden aard heeft kunnen krijgen — de bankiers waren gewaarschuwd.

— Maar wie — wie kan zooiets afschuwelijks hebben gedaan? riep Renée, zich naar Raffles toe buigend, als om hem de woorden van de lippen te lezen!

— Ja, als wij dat wisten! Het is juist mijn doel, dit te ontdekken! Maar ik ben er natuurlijk zeker van dat het dezelfde man was, die U het briefje schreef, over die vrouw!

— Ook dat weet gij dus? vroeg Renée, verbleekend.

— Alles, zeide ik U toch! Hebt gij dat briefje misschien nog?

— Ik heb het nog — maar gij zult er weinig mee kunnen doen, want het is getypt.

— Laat het mij toch maar eens zien! drong Raffles aan.

Renée stond op, liep naar een muurkastje, opende het, nam er een blikken geldtrommeltje uit, ontsloot ook dit, zocht even tusschen wat brieven, en stak Raffles toen een stukje papier toe.

Het was onderteekend met het gebruikelijke „Een Vriend”.

Raffles ging met het papiertje bij het groote, op het noorden uitzien- de raam staan, haalde een vergrootglas te voorschijn, en bestudeerde het machineschrift met de grootste aandacht.

Zijn oogen schitterden, toen hij zich naar het meisje omwendde met de vraag:

— Mag ik dit briefje een paar dagen bewaren?

— Als gij gelooft dat het tot iets nut zal zijn? Maar wat kunt gij doen met machine schrift?

— O, zeg dat niet! Kundige detectives kunnen dikwijls uitmaken, zelfs zonder vergrootglas, met welke machine een brief is getikt. Zie zelf maar eens — en neem mijn vergrootglas! Beschouw zorgvuldig de letter e. Bemerkt gij wel, dat het haaltje niet geheel en al doorloopt tot onder aan den regel? Dat bewijst dat de letter een weinig is afgesleten op die plek, of, wat ik nog waarschijnlijker acht, dat er een heel klein stukje van de stalen letter is afgebroken, niet grooter dan een speldepunt, maar toch voldoende om den afdruk niet geheel volmaakt te doen zijn. Wij zullen eens zien wat dit oplevert.

Raffles had het briefje zorgvuldig in zijn portefeuille gestopt en ging nu door:

— In dit briefje geeft de schrijver U te kennen, dat gij op een nauwkeurig aangeduid tijdstip, slechts naar een bepaalde plaats behoef te gaan, om daar Raoul aan te treffen met een vrouw. Dat hebt gij gedaan?

Renée werd bloedrood, en wendde haar gezichtje af, terwijl zij nauwelijks hoorbaar antwoordde:

— Ja, ik deed het! Ik weet wel dat het heel leelijk is — gij zult zeggen dat ik hem had moeten vertrouwen — maar ik was zoo vreeselijk jaloersch in dien tijd, en de uitslag heeft dan toch geleerd —

— Wij zullen wel eens zien wat die uitslag leert! viel Raffles haar glimlachend in de rede. Gij zijt dus naar die plek toegegaan en hebt hem daar met die vrouw gezien. Kendet gij haar?

— Neen, ik had haar nooit gezien!

— Was zij mooi?

— Heel mooi!

— Gedroeg Raoul zich zeer teeder tegenover haar?

— Hij streelde haar voortdurend over de hand, en zij zaten vlak bij elkander in een half duister hoekje van het kleine café, en

ik zag alles door het tullen gordijntje van een tusschendeur. O, ik zal het nooit vergeten! Ik wilde eerst op hem toestormen, en hem zijn woordbreuk in het gelaat slingeren, — maar ik voelde mij zoo ongelukkig, zoo slap, het was alsof ik leeg was geloopt, en duizelig ging ik heen, en ik weet niet eens meer goed hoe ik ben thuisgekomen.

— Geleek de vrouw misschien een beetje op hem?

— Weer ging het mooie, bleke gelaat met een ruk naar Raffles toe, en toonloos zei ze, zeer verwonderd:

— Of zij op hem geleek? Waarom zou zij dat gedaan hebben?

— Wel, zoo verwonderlijk zou het niet zijn — als zij bijvoorbeeld zijn zuster eens was geweest! antwoordde Raffles glimlachend.

— Een zuster? herhaalde Renée langgerekt. Wat praat gij? Hij heeft volstrekt geen zusters!

— Dat wil zeggen, dat hij er nooit over gesproken heeft! Leek zij op hem, moet ik U nogmaals vragen?

— Nu, zij was ook heel donker, en, nu ik mij wel bezin, geleken haar oogen ook op de zijne — maar het is toch immers krankzinnigheid! Waarom zou hij mij het bestaan van een zuster verzwegen hebben?

— Daar kon hij misschien grondige redenen voor hebben! Kendet gij zijn moeder?

— Ik heb haar een paar malen bezocht! Zij is een lieve, stille oude vrouw, en ik geloof dat zij van mij hield.

— Nu, wij zullen dit onderdeel voorloopig laten rusten, want hierin kunt gij mij toch niet helpen. Maar wij zijn het er toch zeker over eens, dat gij alle redenen zoudt hebben om U diep te schamen, en hem aanstonds in de armen te vliegen, als het eens werkelijk bleek, dat Raoul een paar samenkomsten had met zijn zuster?

De lippen van het meisje begonnen heftig te trillen, en zij greep met een krampachtig gebaar de hand van Raffles, terwijl de tranen haar over de wangen stroomden, toen zij stamelde:

— Ik zou niet weten wat ik zou moeten doen om het weer goed te maken! Maar zeg zooiets toch niet, want het is onmogelijk, onmogelijk.

— Wie weet! zeide Raffles met een kort lachje. Wij zullen tot een ander hoofdstuk overgaan. Wij willen eens trachten te onderzoeken, wat een man wel kan bewegen, om den ander in den afgrond te storten, op zulk een verfijnd laaghartige wijze, zonder dat herstel mogelijk schijnt. Ik voor mij verklaar, dat alleen maar liefde, of beter gezegd passie iemand tot zooiets kan drijven. Gij bemerkt

wel dat we hier een teeder punt aanroeren. Maar dat kan ik tot mijn leedwezen niet vermijden. En dus vraag ik U ronduit: Kent gij iemand aan de Croatische Bank, die Raoul terzijde zou hebben willen schuiven om zijn plaats in te nemen in Uw hart?

Raffles hield bij die vraag Renée scherp in het oog, maar dat behoefde niet eens, want zelfs een onverschillig toeschouwer had wel kunnen opmerken, hoezeer die vraag het jonge meisje aangreep.

Zij was doodsbleek geworden, haar geheele lichaam sidderde, en zij wreef zich een paar malen langs de slaap, alsof zij daar iets wilde wegdrücken dat haar pijn deed, toen zij antwoordde:

— Ja, er is daar een man — die mij al geruimen tijd achtervolgt. —

— Henri Chambard waarschijnlijk?

— Hoe kunt gij dat weten?

— Wel, een weinig redeneerkunst is daartoe voldoende! Want het is maar niet zoo gemakkelijk, effecten in handen te krijgen en vooral om die in de lessenaar van een collega te bergen, die meestal op slot is, en waarvan natuurlijk alleen de chef op zijn gemak een duplicaat kan laten maken! Gij weet dat natuurlijk niet, maar de lessenaars in bankgebouwen hebben alle afzonderlijke sloten. En dan die geheimzinnige mededeeling aan de andere banken om den dader niet in dienst te nemen! Die kon ook alleen maar verstrekt zijn door iemand die iets beteekent, en wiens woord gezag heeft. En dan dat sussen van de zaak! Ook dat heb ik aanstonds vreemd gevonden! Maar het wordt heel duidelijk, als men bedenkt, dat Raoul bij aangifte van de zaak, onmiddellijk in arrest zou zijn gesteld — en dan had hij onmogelijk meer een samenkomst kunnen hebben met die geheimzinnige vrouw!

Renée greep met de hand naar het voorhoofd, en in haar oogen was verbijstering te lezen, toen zij met toonlooze stem sprak:

— Ja, ja, dat kan alles zoo zijn — dat laat zich hooren, en toch kan ik het niet gelooven. Zooiets zou te afschuwelijk zijn.

— Mannen denken daar anders over! her-nam Raffles rustig. Als die eenmaal een vrouw willen bezitten, dan zijn er maar weinig middelen die zij daarvoor schuwen, en zeker niet als zij de macht hebben, ze straffeloos in toepassing te brengen. Zeg mij eens, heeft Chambard zich in de laatste weken opgedrongen?

— Het is verschrikkelijk! Hij stuurt bloemen en bonbons — hij durft mij op straat zelfs aanspreken — hij noodigt mij uit om tochtjes te maken in zijn auto — hij zegt dat hij mij oprecht liefheeft, en mij tot zijn vrouw wil maken. —

— Weten Uw ouders dat?

— Ik heb het lang voor hen verborgen gehouden, om die lieve oudjes niet noodeloos ongerust te maken, maar op den duur ging dat niet meer, want hij begon zelfs brieven te schrijven — brieven vol hartstocht, die mij vrees aanjoegen.

— Gij hebt hem niet lief?

— Ik ben bang voor hem — ik heb een afschuw van hem.

Raffles keek het meisje een oogenblik met groote aandacht aan, stond toen op, greep zijn hoed, en zeide:

— Wij zullen dit gesprek nu niet langer rekken, juffrouw Renée, want ik zie maar al te goed hoezeer het U heeft aangegrepen. Laat ik U dit dus nog mogen zeggen — blijf vertrouwen, blijf hopen! Raoul heeft U nog steeds oprecht lief, en hij heeft ook nooit opgehouden dat te doen! Want ik weet zeker dat hij even onschuldig is aan de diefstal van effecten, als aan de ontrouw, die gij hem verwijt. En nu nog een enkele vraag, die van belang zal zijn. Raoul zeide mij dat gij hem wel eens in het bankgebouw zijt komen afhalen. Gij kunt mij dus wel den lessenaar aanduiden, waaraan hij vroeger gezeten was?

— O ja — ik zie hem nog in mijn droomen voor mij — hij zat op de afdeeling chèques, dat is links in de vestibule, het vierde loket. Er zijn daar maar twee rijen lessenaars, en de zijne stond op de eerste rij, het was de eerste, rechts van den doorloop, die bij het loket begint, en eindigt bij een deur, die op een breede gang uitkomt. Die is alleen bestemd voor het personeel.

— Dat is duidelijk genoeg! zeide Raffles opgewekt. Nu, ik hoop U spoedig goede berichten te zullen brengen. Wilt gij mij de hand geven? Wilt gij mij niet als Uw vriend beschouwen? Ik weet wel dat het U zeer vreemd moet voorkomen, dat een vreemdeling zich op zulk een eigenaardige wijze bemoeit met Uw zaken, en nog wel met zulke intieme, maar geloof mij, ik doe het — laten wij zeggen — uit beginsel! Waar ik onrecht zie, daar straf ik het, en met een harde hand, daarvan kunt gij verzekerd zijn. En nu laat ik U aan Uw bezigheden over, en ik vraag Uw toestemming om U hedenavond nog even te mogen bezoeken. Niets zal mij liever zijn dan ook kennis te mogen maken met Uw ouders. Wie weet kan ik U reeds van avond iets mededeelen, dat U zeker zeer zal verblijden!

— Deel mij mede, dat ik een dwaas, ergdenkend schepsel ben geweest — en ik zal U mijn geheele leven als mijn beste vriend blijven beschouwen! zeide het jonge meisje, terwijl zij de haar toegestoken hand krachtig drukte. Meer verlang ik niet!

— Wij zullen wel zien! zeide Raffles glimlachend. Tot van avond dan. En voor ik het vergeet — en ofschoon ik weet dat het U veel moeite zal kosten — als gij bij toeval vandaag Henry Chambard nog ontmoet, toon U dan vooral niet te afwijzend, want ik heb een plannetje met dien heer, tenminste wanneer onze vermoedens bevestigd worden, waarvan ik U niets mag mededeelen, maar dat hem aan den schandpaal zal nagelen, en hem lang zal heugen, als het eenmaal ten uitvoer is gebracht.

— Dat zal ik nooit kunnen! zeide het meisje huiverend.

— Gij moet het tot iederen prijs probeeren! En ik weet zeker dat gij het zult kunnen, als gij maar bedenkt, dat het van Uw medewerking zal afhangen, of Raoul in het oog van de geheele wereld gerehabiliteerd wordt!

— Is dat zoo? riep het meisje met schitterende oogen. Daarvoor heb ik alles over — en dat zou ik nog hebben zelfs al bleek het toch, dat hij zijn woord tegenover mijgebroken had. En nu — tot ziens, want ik moet werkelijk voortmaken!

Nog een handdruk, en toen verliet Raffles haastig het atelier weer, dat den stempel droeg van den ijverigen geest die hier heerschte, verliet het huis, en begaf zich zoo vlug hij maar kon naar het kleine huisje, waarvan hij de huur nog altijd had aangehouden, en dat moest dienen als een soort steunpunt, waarop hij zich altijd nog terug zou kunnen trekken, als de politie hem het vuur eens wat al te na aan de schenen zou leggen.

Eenmaal daar, begon hij zich vlug te vermommen, totdat hij er uitzag als een oud mannetje, tamelijk sjofel gekleed. Hij vulde een kist met eenige eenvoudige instrumenten, zooals buigtangetjes, schroevendraaiers en dergelijke, verliet het huisje weder aan de tuinzijde, en een half uur daarna stond hij alweer voor het bankgebouw aan de Place Vendôme, besteeg rustig de trappen als iemand

die er thuis is, klopte op de deur van de directeurskamer, en vond daar niet Chambard, die waarschijnlijk was gaan eten, maar een klerk, die bij het raam een krant zat te lezen, op zijn doode gemak, en die zeker op het vertrek moest passen.

— Wat moet je, oude heer? vroeg dit jongemensch onbeschaamd, nauwelijks zijn houding veranderend.

— Schrijfmachine even nazien, mijnheer! antwoordde Raffles onderdanig.

— Het is toch de eerste van de maand nog niet?

— Vacanties van het personeel, mijnheer! legde Raffles uit. En reeds was hij bezig met het uitpakken van zijn tasch, en zat hij voor de schrijfmachine, met zijn rug naar den klerk, die alweer was begonnen te lezen, zonder nog de minste aandacht te schenken aan dat vale, onbeduidende oude mannetje met zijn verlegen gebaren en zijn schor stemmetje.

Raffles deed alsof hij de machine ijverig reinigde, werkte met benzine en smeerolie, streek met zijn borstel overal overheen, en stak tenslotte een vel papier in de machine, om zich te overtuigen, dat zijn werk goed was gedaan.

Hij tikte eenige zinnen, nam het papier uit de machine, deed het in zijn binnenzak verdwijnen, pakte zijn werktuigen in, en verliet schutterig, telkens een excuus mompelend, het fraai gemeubelde vertrek.

En niet zoodra had hij zich weer opgesloten in de helderverlichte kamer van het kleine huis, of hij haalde het zooeven voor de helft volgetikte vel papier te voorschijn, bekeek het door zijn vergrootglas, en bromde, tusschen zijn opeengeklemd tanden:

— Het is zooals ik wel dacht!

Het getikte schrift was volkomen gelijk aan dat van het briefje, hetgeen Renée hem zoo even had ter hand gesteld. De letter e was niet volmaakt en het haaltje liep niet geheel en al door tot onder aan den regel.

HOOFDSTUK V.

DE VROUW IN HET ZWART.

Raffles had inderhaast ergens iets genuttigd, en het was reeds laat in den middag, toen hij eindelijk, na zijn vermomming weder te hebben afgelegd, het hotel weder bereikte, waar hij Brand echter nog niet teruggekeerd vond.

Hij moest nog wel bijna een uur wachten,

en begon er reeds aan te wanhopen, den jongeman voor het diner te zien terugkeeren, toen Brand plotseling in de logeerkamer verscheen met een uitdrukking in zijn oogen, welke Raffles aanstonds onthulde, dat de onderzoekingen van Brand niet vruchteloos waren geweest.

Hij kwam haastig op de tafel toe, waaraan Raffles gezeten was, bezig met het lezen van een avondblad, deed de actentasch open die hij had medegebracht, en nam er eenige vellen papier uit, met zijn eigen hand beschreven, en legde ze aan Raffles voor met de woorden:

— Het heeft lang geduurd, en heel opwekkend was het werkje niet, maar ik ben er toch tenslotte in geslaagd uit den legger en den klapper van het „Journal” deze berichtjes over te schrijven.

Terwijl hij zich van jas en hoed ontdoed, begon Raffles de berichten te lezen, en toen hij ermee gereed was, stak hij Brand de hand toe, en zei:

— Dat heb je goed gedaan, en de zaak begint zich langzamerhand op te helderen, ten gunste van onze beide dwaze, verliefde jongelui! In deze berichten is dus sprake van een moord, of liever gezegd een manslag op een zekeren Pierre Lafonte, gepleegd door zijn jonge vrouw. De eigen naam van die vrouw wordt niet genoemd, maar zij wordt aangeduid als de dochter van een in den oorlog gesneuvelden majoor, die den dood vond bij een bestorming van den Dooden Man. Mij dunkt dat wij het toeval een al te groot gewicht zouden toekennen, als wij aannamen, dat hier twee majoors zijn, die allebei omstreeks denzelfden tijd sneuvelden bij dien vreeselijken aanval. Er wordt trouwens een beschrijving van haar gegeven, die volkomen klopt met wat wij van het uiterlijk dier vrouw weten, met wie Renée haren vroegeren verloofde gezien heeft.

— Ik lees uit de berichten, Edward, dat hier van een moord geen sprake is! Die Lafonte was een bruto, een gemeen suet, en hij maakte zijn vrouw het leven ondragelijk. Op dien noodlottigen nacht is hij haar zelfs te lijf gegaan met een dolkmes, men heeft toen hooren schieten — en „men” zijn hier bureu — de man werd een kwartier later dood in zijn kamer gevonden met een revolverkogel in het hart en de vrouw was verdwenen en daar bleef het bij.

— En dat was van die vrouw heel onverstandig Brand, hernam Raffles ernstig, want als de zaken zich inderdaad zoo hebben toegedragen, hetgeen door getuigen had kunnen worden bevestigd, die het hevige tieren en razen van den man hebben gehoord, terwijl bovendien ook zijn dolkmes werd gevonden, dan zou geen enkele Parijsche rechter haar hebben veroordeeld! Ik geloof echter dat de ongelukkige vrouw liever alles heeft verzwegen, uit vrees, dat openbaarheid van de zaak haren broeder zou schaden in zijn loopbaan. Vermoedelijk is zij over de grens gevlucht, een jaar buitenslands gebleven, maar het heimwee, de liefde voor haar oude moeder

en haar broeder, dreven haar terug naar Parijs, waar zij zich nu schuilhoudt, uit vrees, dat men haar zal kunnen arresteren!

— Deed zij dan niet beter, zich aanstonds aan te geven, en de zaak op haar beloop te laten? opperde Brand.

— Zonder eenigen twijfel! Nu de zaken bij haar broer toch zoo staan zooals zij staan, en hij zijn positie kwijt is, kan openbaarheid hem verder niet schaden. Ware ik in zijn plaats, dan zou ik haar uit alle macht pogen over te halen, alles eerlijk op te biechten aan den rechter, en diens beslissing af te wachten. Zonder eenigen twijfel heeft zij gehandeld uit noodweer, en als zij niet geschoten had, zou het beest haar vermoord hebben! Je kunt uit deze berichten lezen dat bureu verzekerden, dat hij dien avond dronken naar huis was gekomen.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, Edward! Kunnen wij hem vanavond nog niet ontmoeten?

— Ik zal hem aanstonds opbellen. En luister nu naar wat ik zelf heb bereikt.

En nu deelde Raffles op zijn gewone, bondige en duidelijke wijze mede, wat hij dien dag had gedaan en Brand viel hem geen enkele maal in de rede, maar luisterde met schitterende oogen en riep uit, toen Raffles zweeg:

— Maar dan kan alles nog goed worden! En wij moesten maar aanstonds dien schavuit van een Chambard bij de politie aanklagen!

— Geen haar op mijn hoofd denkt eraan Brand! zeide Raffles kalm. Zoover zijn wij nog lang niet, want wij hebben nog geen bewijzen genoeg. haar het zal niet lang duren of ik heb ze!

— Des te beter! Maar verklaar mij nu eerst eens, hoe die Chambard dan zoo nauwkeurig heeft kunnen weten, dat en waar Raoul een samenkomst zou hebben met zijn zuster!

— Dat is maar op een enkele wijze te verklaren, maar die is dan ook afdoende! Waar Chambard de man moet zijn geweest, die een tweeden sleutel had van Raoul's lessenaar, is het ook begrijpelijk, dat hij den inhoud daarvan goed kende, en het is zeer wel aannemelijk, dat de jongeman in dat goed gesloten meubel de briefwisseling bewaarde die hij met zijn zuster zal hebben gevoerd. Wellicht schreef zij hem wel naar het adres van de bank, ten einde bij de politie geen argwaan te baren, want die zal het huis van de Saint Ange, waar hij met zijn oude moeder woont, nog wel geruimen tijd hebben laten bespieden, in de hoop dat de voortvluchtige vroeg of laat zich daar wel eens zou vertoonen.

— Welzeker — die redeneering is uitmuntend! riep Brand opgewonden uit.

Raffles was reeds opgestaan, raadpleegde zijn horloge, en zei toen:

— Ga maar naar de eetzaal, ik zal even naar zijn woning telefoneeren.

Tien minuten later ongeveer vonden de beide vrienden zich wederom terug in de groote eetzaal van het hotel, en voor zij begonnen, zeide Raffles slechts:

— Aanstonds na het diner zal hij komen. Ik heb den etagekellner last gegeven, hem onmiddellijk naar mijn kamer te geleiden, en ons dan te komen waarschuwen.

De maaltijd verliep tamelijk zwijgend, want beide vrienden waren in hun eigen gedachten verdiept, en zij behoorden nu eenmaal volstrekt niet tot het soort menschen, die tot iederen prijs willen praten, al ware het slechts over de onnoozelste onderwerpen, uit een soort van vrees voor de stilte, en voor de leegheid van hun eigen hersens.

Zij hadden juist hun dessert beëindigd en een cigaret opgestoken, toen de etagekellner binnenkwam, even rondzocht, op hun tafeltje toeliep, en Raffles iets in het oor fluisterde.

Deze stond dadelijk op, gaf Brand een wenk, en de beide mannen gingen met de lift tot op hun verdieping, en traden de ruime kamer binnen, welke zij gemeenschappelijk bewoonden, terwijl zich aan weerskanten daarvan hunne slaapkamers bevonden.

Raoul stond bij het venster, en toen zij binnentraden, rees langzaam uit een gemakkelijken stoel een rijzige, blijkbaar nog jonge vrouw, geheel in het zwart gekleed, alsof zij in de rouw was.

Zij sloeg afgemeten den sluier terug, die haar gelaat bedekt had, en de beide vrienden zagen nu een schoon, maar bleek gezicht, en daarin glansden twee oogen, volkomen gelijk aan die van Raoul.

Zij trad aanstonds op Raffles toe, stak hem de hand toe, en zeide met een stem die heel even trilde:

— Gij hebt zooeven gezegd, mijnheer, dat gij alles wist, en mijn broeder dringend verzocht mij mede te brengen, voor mijn eigen bestwil. Hoe vreemd het ook schijne, wij vertrouwen U — en hier ben ik. Ik ben de weduwe van — van Pierre Lafonte!

— Dat had ik ook wel gedacht, madame! zeide Raffles eenvoudig. Ik bid U neem plaats, en gij ook, Raoul! Rust wat uit, want wij hebben zoo aanstonds iets te ondernemen, waarbij gij misschien Uw krachten wel zult noodig hebben! Wij gaan een bezoek brengen.

— Een bezoek? herhaalde de jongeman langzaam.

— Ja. En ik ben er zeker van, dat het U voordeel zal opleveren! Wij gaan naar Renée!

— Neen! riep de jongeman op heftigen toon, terwijl hij weer uit zijn stoel opsprong. Ik wil mij niet vernederen! Zij heeft mij kunnen

wantrouwen, ondanks het woord dat ik haar gegeven had — zij heeft mij diep gegriefd!

— Dat erkent zij zelve, vriend Raoul! zeide Raffles zacht. Bedenk dan toch, dat men haar bedrogen heeft! Dat zij niet anders kon gelooven dan dat gij woordbreuk had gepleegd! Zij kende immers Uw zuster in het geheel niet! Zij zag een mooie, jonge vrouw naast U in een restaurant, zij zag hoe gij haar hand streelde — en gij hebt haar nooit gesproken over Uw zuster!

Raoul had zich met gebogen hoofd weer laten neervallen in zijn stoel, en voerde blijkbaar een zwaren tweestrijd met zichzelf en toen kwam het met moeite over zijn lippen:

— Dat is waar! Ik ben ook onbillijk geweest — en de hemel geve dat alles weer in orde komt!

— Dat zal het zeker! Gij zult Uw zuster meenemen. —

— Maar breng ik haar dan niet in groot gevaar, mijnheer?

— Zij zal nog wel in grooter gevaar moeten verkeerden, mijn waarde Raoul, want ik raad U ten sterkste aan, niet langer dit spel te spelen, maar rechtstreeks naar het hoofdbureau van politie te gaan — en U in handen van het gerecht over te leveren.

Raffles had dit laatste tot de jonge vrouw gezegd, die ineenkromp, en bevend haar handen uitstrekke, terwijl zij uitriep:

— Ik durf niet! Ik ben bang! Zij zullen mij opsluiten — misschien voor vele jaren!

— Zelfs al was dat zoo, madame, dan nog zoudt gij niet mogen aarzelen! zeide Raffles met vaste stem, want iedere schuld hier op aarde moet geboet worden, vroeg of laat. Maar ik durf met zekerheid verklaren, dat gij, zoo het al tot een proces kwam, stellig zoudt worden vrijgesproken. De burens zouden nauwkeuriger ondervraagd worden dan tot dusverre geschiedde, en hun getuigenissen zouden U onmogelijk kunnen bezwaren. Het is bekend dat Lafonte een hartelooze ellendeling was, die U alleen had genomen om het geld, en die U begon te mishandelen, zoodra hij begreep, dat Uw fortuin slonk als sneeuw voor de zon. Geloof mij, gij kunt niet beter handelen dan ik U aanraad.

— Mijn vriend heeft gelijk, madame, zeide Brand nu, een stap nader tredend. Niets kan zoo erg voor U zijn, als dit schuilevinkje spelen, terwijl gij ieder oogenblik moet vreezen voor een arrestatie, terwijl de minste beweging van een politieagent U doodsangst aanjaagt, terwijl gij niet rustig kunt slapen!

Eensklaps barstte de jonge vrouw in een heftig snikken uit, en kreet:

— Hoe goed hebt gij in mijn hart gezien! Het is waar, de onzekerheid vreet aan mijn hart, de angst berooft mij van de slaap, ik durf

mij overdag niet op straat vertoonen zonder mijn sluier, ik durf mijn broeder slechts in het geheim ontmoeten, en mijn lieve moeder heb ik in twee jaren maar drie keer gezien, in een klein, Belgisch grensplaatsje, en ik doe het — ik geef mij aan — er moge van komen wat wil, want ik houd het niet langer uit!

— Emilie! riep de jongeman heftig ontdaan uit. Weet wel wat je doet!

— Ik weet het, Raoul, en ik heb mijn besluit genomen! Deze heeren hebben volkomen gelijk, want ik zweer dat ik niet anders handelen kon, dat hij mij zou vermoord hebben. O, als gij zijn oogen hadt gezien, het schuim om zijn lippen! Ik meende een wild dier voor mij te zien, en schoot blindelings tweemaal!

Het bleef eenigen tijd stil, en toen legde Raffles kalmeerend zijn hand op haar schouder, en hernam ernstig:

— Doe het morgen — en als gij U dat vast voorneemt, zult gij stellig voor het eerst sedert langen tijd weder rustig kunnen slapen. Uw broeder kunt gij niet meer benadeelen, bedenk dat! En nu de andere zaak, mijn waarde Raoul! Hier is het briefje, anoniem, dat aan Renée gezonden werd, om haar te waarschuwen dat zij U met een vreemde vrouw zou kunnen aantreffen in het Restaurant de la Rotonde, op een bepaald uur. En hier is een proef van een schrijfmachine — dezelfde waarop dat briefje werd getikt! Het schrift is volkomen identiek, zooals ge ziet. Let op de gebrekkige e! De machine waarop beide briefjes getikt werden, stond in de kamer van Henri Chambard! Het eene is van hem — de proef is van mij!

Op het hooren van die woorden was de jongeman zoo afschuwelijk bleek geworden, dat Brand snel op hem toetrad, vrezende dat hij zou neerstorten.

Hij balde krampachtig de vuisten en men kon zijn tanden over elkander hooren knarsen, maar hij wist zich met de uiterste krachtsinspanning te beheerschen en stootte uit:

— Hij? Dus daaraan is het onverklaarbare gevoel van weerzin toe te schrijven, dat mij altijd besloep, als ik in de tegenwoordigheid van dien man kwam? Dat was dus de toelag? Hij was het dus ook, die de effecten in mijn lessenaar deed?

— Hij kan het alleen geweest zijn, Raoul, omdat hij de eenige was die een sleutel kon laten namaken, zonder dat het opviel of verwondering wekte, en hij was ook de eenige die

kennis heeft kunnen nemen van de brieven die je met je zuster gewisseld hebt!

Weer bleef het eenigen tijd stil, en de stem van Raoul had een zonderlingen metaalachtigen klank, toen hij blijkbaar volkomen bedaard zei:

— Ik dank U voor alles wat gij gedaan hebt, mijnheer! Zoo is het goed! Ik weet nu wat mij te doen staat!

— Ik hoop dat je geen dwaasheden zult uithalen, Raoul, zeide Raffles, hem strak aanziende. Laat de bestraffing van dien schurk aan mij over. Het is mij toevertrouwd!

Raoul gaf geen antwoord, maar speelde zenuwachtig met den knop van zijn wandelstok dien hij zooeven gegrepen had, en nu zeide hij zonder eenigen overgang:

— Laten wij nu aanstonds naar Renée gaan! Mijn God, wat hamert mijn hart! Verwacht zij ons?

— Neen, alleen mijn vriend en mij! antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik denk dat zij tegen een zoodanige vermeerdering van het bezoek niets zal hebben in te brengen! Echter zult gij mij moeten toestaan, dat ik haar een weinig voorbereid.

Emilie was opgestaan, met haar groote, zwarte oogen voortdurend op Raffles gevestigd en zeide nu langzaam:

— Maar waaraan hebben wij het toch te danken, mijnheer, dat gij, een vreemdeling, U ons lot aantrekt, en U zooveel moeite geeft voor ons?

— Laten wij het sport noemen! zeide Raffles opgewekt. Iedereen heeft zijn kleine gebreken, en een van de mijne is, dat ik volstrekt geen onrecht kan zien! Uw broeder moet U reeds hebben medegedeeld, hoe wij elkander hebben leeren kennen. Welnu, geeft dat mij niet een weinig recht mij ook verder met hem te bemoeien? Becnort gij mij er om?

De jonge vrouw liet een korten kreet van protest hooren, vatte de hand van Raffles, en zeide diep aangedaan, terwijl de tranen haar weder in de oogen welden:

— Wie gij ook zijn moogt — wij zijn U innig dankbaar, en wij bidden den hemel, nietwaar Raoul, dat wij in staat mogen zijn, het U eenigermate te vergelden. Later hooren wij wel hoe gij dit alles zoo spoedig ontdekt en ontward hebt!

— Later — later, madame! antwoordde Raffles, en er speelde een vreemd glimlachje om zijn krachtig besneden mond.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVERWACHTE VERWIKKELING.

De schemering begon reeds te vallen toen het viertal in de bestelde auto stapte, nadat Raffles aan den chauffeur het adres van Renée Lafargue had opgegeven.

Onderweg werd slechts weinig gesproken. Raoul dacht blijkbaar alleen maar aan het oogenblik van het weerzien met zijn geliefde, en zijn zuster was in treurige gedachten verdiept, en zat met gesloten oogen in haar hoekje.

En Brand en Raffles wachtten er zich wel voor, die gedachten te storen door overbodige opmerkingen.

Slechts nu en dan stelde Raoul een vraag, altijd en onveranderlijk in verband met wat zijn geest nu bezig hield, en Raffles moest verhalen, hoe hij haar had aangetroffen, de kleine Renée, wat zij gezegd had, hoe de uitdrukking van haar gelaat dan was geweest, wat zij deed, hoe zij er uitzag, of haar ouders gezond waren.

Na een half uur reed de auto de straat in, waarin het huis der Lafargues gelegen was, maar zij kon niet geheel tot bij de voordeur rijden, want daar was juist een fraaie limousine komen voorrijden, die voor denzelfden ingang stilstond.

Het portier daarvan ging open, een heer stapte uit, keurig gekleed, die een paar woorden wisselde met den chauffeur, in een bruine livrei gestoken.

Raoul stapte het eerst uit, bewogen door zijn ongeduld en zijn heftig verlangen, maar nauwelijks had hij den heer gezien, die daar met den chauffeur sprak, of hij slaakte een soort gebrul en schreeuwde:

— Hij is het! Daar staat de ellendeling!

Raffles stak nog snel een hand uit om hem te weerhouden, maar het was al te laat.

Met een paar sprongen was Raoul bij Henri Chambard, die zich juist gereed maakte, het huis binnen te treden, en die zich verwonderd omkeerde bij het hooren van die stem.

Het volgende oogenblik had de hand van den jongeman hem kletsend op de wang getroffen, die vuurrood werd.

Een kort oogenblik leek het, alsof Chambard zich op zijnen medeminnaar wilde werpen, maar hij beheerschte zich op het zien van Raffles en Brand, die haastig waren komen aanloopen, en zich beschermend naast Raoul plaatsten, en zijn arm grepen, toen hij aanstal-

ten scheen te maken, nogmaals op zijn vijand aan te vliegen.

Toen hij nu ook nog de zwarte vrouwen-gedaante haastig zag naderen, scheen hij den toestand te begrijpen, want hij haalde de schouders op en zeide koeltjes:

— Zoo — staan de zaken zoo? Wel, gij zult mij rekenschap geven, mijnheer! Hier is mijn kaartje.

Met een woedenden greep, rukte Roul het fijn geglaceerde stukje carton uit de vingers van den ander, en stak het in zijn zak, en zijn stem klonk rauw, toen hij zei:

— Visitekaartjes heeft iemand als ik niet meer, en gij weet het beste waarom! Maar ik ben tot Uw dienst!

— Raoul! riep Raffles waarschuwend.

Chambard keek hem spottend, uit de hoogte aan, en zeide snijdend:

— Mijnheer wil zeker een lafaard ook nog van zijn vriend maken! Mijnheer is zeker niet volkomen op de hoogte?

— U kunt nog vanavond, omstreeks elf uur, mijn getuigen verwachten! zeide Raoul, die zich nauwelijks kon bedwingen, en trilde als een espenblad.

— Ik zal ze gaarne ontvangen, mijnheer! zeide Chambard koeltjes.

Hij nam even zijn hoed af, liep haastig over het trottoir, waar zich reeds eenige nieuwsgierigen verzameld hadden, zeide iets tot zijn chauffeur en stapte in zijn auto, die vlug wegreed.

— Hebt gij gezien — hebt gij wel opgelet, dat hij wilde binnengaan? bracht Raoul er met moeite uit. Moest ik hem dan niet een oorvijs toedienen?

— Misschien zou ik in Uw plaats wel hetzelfde hebben gedaan, als ik zoo jong en zoo driftig was geweest! gaf Raffles ten antwoord. Maar....

Hij voltooide den zin niet, toen zijn oog op de jonge vrouw viel, die met een doodsbleek gelaat tegen een lantaren leunde en vervolgde zachtjes:

— Aanstonds! Laten wij nu eerst ons plan volbrengen — en denk zoo weinig mogelijk aan wat er nu geschied is! Het is gelukkig dat wij bijtijds kwamen — wie weet wat er daar boven zou zijn voorgevallen, ook al zijn haar ouders

thuis. Chauffeur, wacht hier op ons, wij zullen je nog noodig hebben!

Het viertal was haastig het huis binnengegaan, om zich te onttrekken aan de nieuwsgierige blikken en de opmerkingen der omstanders, gingen onder het poortgewelf door, en begonnen de trappen te beklimmen, tot Raffles op de derde verdieping stilstond, en fluisterend zeide:

— Geef mij nu vijf minuten den tijd — wacht tot ik binnen ben getreden, kom dan zachtjes de trap op sluipen totdat ik de deur voor U zal openen. Brand, ga mede!

Zij liepen nog een verdieping hooger, klopten aan, en weer leek het wel alsof het jonge meisje achter de deur had gestaan, want deze werd onmiddellijk geopend, en Renée begroette hen, heel wat opgewekter dan dien morgen, en voerde hen nu dadelijk in de gezellige huiskamer, waar twee oude mensen, een man en een vrouw, oprezen uit hun gemakkelijke rieten stoelen, en vol verbazing maar met lichtende oogen keken naar die vreemdelingen, die daar zoo volkomen onverwacht in het leven van hun dochter waren gekomen.

— Vader en moeder zijn al volkomen op de hoogte, mijnheer Brown, en gij kunt vrijuit spreken! begon Renée. Dit is zeker een vriend van U?

— Mijn beste, juffrouw Renée, antwoordde Raffles — en ook een heel goede vriend van U! Zijn naam is Grey — en hij is het geweest, die iets ontdekt heeft, wat U, daarvan ben ik zeker, innig veel genoegen zal doen!

Het meisje verschoot van kleur, keek Brand met haar mooie blauwe oogen eens goed aan, en begon stotterend:

— Als dat zoo is, mijnheer — dan....

— Het is werkelijk zoo, juffrouw Renée, maar gij moogt er niet zooveel waarde aan hechten, zei Brand die bloosde als een bakvisch. Het was mij een groot genoegen dit voor mijn vriend en natuurlijk ook voor U te kunnen doen — en ook voor mijnheer Raoul! Want hij is er ook bij betrokken — ik bedoel bij wat ik ontdekt heb!

Brand begon in de war te raken toen de blauwe oogen maar altijd vol angstige verwachting op hem gevestigd bleven, maar Raffles hielp hem door te zeggen:

— Het betrof hier de geheimzinnige vrouw, zooals we haar maar zullen noemen. Ik liet vanmorgen al doorschemeren dat gij U wel eens kondt hebben vergist en dat Raoul zich inderdaad niets te verwijten had. Het onderzoek van mijn vriend heeft dit vermoeden tot waarheid gestempeld — die vrouw was zijn zuster!

De slag kwam bijna te onverwacht, want het meisje wankelde, en werd bleek als een doode.

Toen zonk zij langzaam neer in een stoel, bedekte het gelaat met de handen en steunde:

— Wat slecht ben ik geweest, wat slecht! Hoe zal ik hem ooit weer onder de oogen durven komen? Waarom heb ik hem niet beter vertrouwd? O, als hij mij toch maar iets gezegd had van haar! Waarom deed hij dat niet?

— Hij kon niet, en hij mocht niet, juffrouw Renée. Hij had een geheim te bewaren, dat niet het zijne was. Zij had hem die geheimhouding opgelegd! sprak Raffles zacht. Maar het is niet aan mij om U alles te verklaren! Dat moet hij zelf doen!

— Zelf? Zou hij mij dan ooit terug willen zien, mij slecht schepsel?

— Hij heeft tenminste den uitdrukkelijken wensch te kennen gegeven! antwoordde Raffles glimlachend. Ja, zijn verlangen was zelfs zoo groot — dat hij — dat hij den dag van morgen niet eens heeft kunnen afwachten!

Renée keek hem met groote oogen aan, en hakkelde:

— Niet afwachten? Wat meent gij? Wat bedoelt gij daarmede?

— Open de deur maar eens — en geef U zelf antwoord! antwoordde Raffles, en hij had het gevoel, alsof hij zich sedert zijn jongensjaren niet zoo gelukkig had gevoeld.

Met een schreeuw was Renée opgevlogen, ijelde naar de deur en rukte ze open, en met een tweeden kreet, zonk zij aan de borst van Raoul, die haar tot zich trok met een uitdrukking op zijn gelaat, die de beide vrienden daarbinnen nimmer zouden vergeten.

Het was alsof hij plotseling gerijpt was tot een man, en alsof daarbij alle zaligheden des hemels over hem werden uitgegoten.

Emilie was bescheiden binnengetreden, Raffles en Brand waren opgestaan, en zachtjes spraken zij met elkander, schijnbaar geen notitie nemend van dat gelukkige paar, dat weder vereenigd was, na vele weken van smartelijk lijden, en wederzijdsch wanbegrip.

Brand was de kamerdeur heel zachtjes gaan dichtdoen, zoodat Raoul en Renée zich alleen bevonden in de voorkamer, en toen zeide Raffles op zachten toon tot de verwonderde ouders, die van het voorval nog niet veel schenen te begripen:

— Ik denk dat alles nu wel spoedig in orde zal komen, mevrouw Lafargue. En laat mij U nu voorstellen aan de zuster van Raoul. Dit is de dame, van wie onze kleine Renée ten onrechte aannam, dat zij het liefje was van Raoul! Gij ziet nu zelf, hoezeer zij op haren broeder gelijkt. Waarom hij zweeg en niet over haar sprak — het is niet aan mij om dat te verhalen, maar U zult het spoedig genoeg vernemen!

Emilie was zwiigend naderbij gekomen, en boog nu haar bleek gelaat over de dorre hand

van de oude vrouw om die te kussen.

— Alles zal nu goed worden! zeide zij zacht. Ik ben zoo innig verheugd, dat het zoo gegaan is. Ik kan U van mijzelf nu werkelijk nog niets zeggen, mevrouw — het zou boven mijn krachten gaan! Morgen zult gij alles hooren!

Zij gaf Raffles een onmerkbaaren wenk, hij stond op, en haastig begaven zij zich naar een hoek van het vrij groote vertrek.

Emilie wierp een schuwen blik op de beide oudjes, en begon toen, vlug fluisterend:

— Dat duel — dat moeten wij trachten te voorkomen, mijnheer! Het zou toch verschrikkelijk zijn, als Raoul, die nog zoo jong is, gewond — misschien wel gedood werd!

— Ik beloof U plechtig, madame, dat dat tweegevecht geen voortgang zal hebben! antwoordde Raffles eenvoudig. Ik heb nog meer redenen dan gij denkt om het tot iederen prijs te voorkomen. Schermt Uw broeder?

— Voor zoover ik weet heeft hij alleen maar op de Militaire Academie wat schermen geleerd — en hijzelf zeide dat het niet veel om het lijf heeft!

— Daar vreesde ik al voor.

— Wat bedoelt gij daarmee?

— Chambard is kampioen van de schermzaal, waarvan hij lid is, en van Parijs, madame! antwoordde Raffles zacht. Ik had hem dat zooveen op straat al willen zeggen, maar ik durfde niet. Het is echter beter dat gij het weet. Trouwens, ik herhaal dat dit tweegevecht niet plaats zal vinden. Het zou gelijk staan met moord!

Emilie had slechts met moeite een kreet van ontzetting onderdrukt, en zij greep nu krampachtig de hand van Raffles beet, en zei:

— Belet het! Belet het tot iederen prijs. Mijn broeder mag niet vechten! Hij mag zich niet aan gevaar blootstellen!

— Chambard zou hem zonder eenig gewetensbezwaar afmaken, madame! zeide Raffles schouderophalend. Ik geloof dien man te kennen. Maar ik zeg U nogmaals — gij behoeft nergens voor te vreezen! Zij zullen den degen niet met elkander kruisen! Daar zal ik wel voor zorgen. En verberg nu zoo goed mogelijk Uw gevoelens, spreek vooral niet van dat tweegevecht, en bederf de gelukzaligheid niet van ons paartje dat daar zoojuist is binnentreden.

Inderdaad was de deur weer opengegaan, en Raoul en Renée waren binnentreden, met de armen om elkanders middel geslagen, en elkander diep in de oogen ziende.

Maar nu maakte Renée zich zachtjes los, trad op Emilie toe, vatte haar handen, trok haar tot dicht bij de groote lamp, die in het midden van het vertrek brandde, keek haar eenigen tijd zwijgend aan, terwijl haar oogen verdacht begonnen te knippen en zeide eindelijk met trillende stem:

— Hoe dwaas ben ik geweest, en hoe blind! Wat lijkt U op hem! Uw oogen zijn juist als de zijne. Ik zal veel van U houden — als het mag!

Zwijgend trok Emilie het jonge meisje aan haar borst, kustte haar op het gladde voorhoofd, en voerde haar toen zachtjes weder in de armen van haren broeder.

Maar Raoul voelde zich op den schouder tikken, en zag in het gelaat van Raffles, die gekscherend tot hem zeide:

— Nu heb ik nog een klein geheimpje met je te verhandelen, vriend Raoul, sta mij toe dat ik je nog even beroof van het geluk, dat je hervonden hebt!

Als met tegenzin maakte Raoul zich los, en trad met hem buiten de kamer, in het duistere voorvertrek, waar Raffles licht maakte.

Toen trad hij haastig op Raoul toe, en vroeg fluisterend:

— Kun je schermen?

— Voldoende, denk ik!

— Mijn beste jongen — voldoende is tegen een schermer als Chambard volstrekt onvoldoende! En je moogt zelf geen wapens kiezen — want hij is de beleedigde partij en hij zal den degen nemen, want hij is meester op dat wapen! Raoul verbleekte maar heel even, en zijn stem klonk vast toen hij hernam:

— Om het even! Gij denkt toch niet dat ik zou kunnen voortleven, met de wetenschap, dat ik al die duldelooze ellende moet toeschrijven aan dien schurk, en dat hij ongestraft zal blijven rondloopen?

— Hij zou niet ongestraft zijn gebleven! Wij hadden bewijzen kunnen verzamelen voor zijn schuld!

— Misschien heb ik mij door mijn drift laten vervoeren, maar in ieder geval is het nu te laat om terug te trekken, hernam Raoul op doffen toon. Ik hoop toch dat gij mijn getuige zult willen zijn?

— Ik had U juist om die gunst willen verzoeken! antwoordde Raffles haastig. Mijn vriend en ik zullen om elf uur naar hem toegaan.

— En gij zult alles met hem regelen?

— Wij zullen alles met hem regelen! antwoordde Raffles met een glimlach, waarvan de beteekenis aan den jongeman ontging.

— Gij zult zijn getuigen ontvangen?

— Wij zullen hen ontvangen!

— En gij zult mij komen mededeelen wat de bepalingen zijn?

— Zoodra ons dat mogelijk is.

— Geloof gij dat Chambard nu weet, dat alles wat hij gedaan heeft doorzien is?

— Waarom en waardoor zou hij dat hebben kunnen gelooven? merkte Raffles verbaasd op. Hij kent mij volstrekt niet! Ik ben vanmiddag slechts even bij hem geweest om

over aandeelen te spreken. Maar hij kan onmogelijk weten, wat wij hebben ontdekt!

— Maar de proef van zijn schrijfmachine — was hij daar dan niet bij?

— Toen zat er een klerk in zijn kamer!

— Gij hebt heel wat voor mij over gehad, mijnheer, en ik hoop — de hemel geve, dat ik het U zal kunnen vergelden. Als ik blijf leven.—

— Gij zult blijven leven, ik ben ervan overtuigd! antwoordde Raffles vast.

— Wanneer zou het duel moeten plaatsvinden, denkt gij?

— Ik vermoed morgenochtend. Als de besprekingen echter vannacht te lang zouden duren, dan zal ik voorstellen, de zaak op overmorgen te doen plaatsvinden. Het spreekt vanzelf dat ik je dit tijdig zal laten weten. Doe in ieder geval geen stap buiten mijn voorkennis. En ga nu maar mee naar binnen — die vijf minuten zullen even zooveel uren geduurd hebben voor de kleine Renée.

Met een vriendschappelijk klopje op den schouder van Raoul, opende hij de deur weder, en duwde hem glimlachend naar binnen, en niemand in dat vertrek zou hebben kunnen denken, dat er in die slecht verlichte voorkamer, gedurende eenige oogenblikken over leven en dood gesproken werd.

Zeer spoedig daarop namen Raffles en Brand afscheid, want zij begrepen wel, dat men jongelieden, die elkander pas hebben hervonden, maar het liefst alleen moet laten. Bovendien, zoo veronderstelde Brand, zou Raoul nog wel het een of ander te regelen hebben met het oog op zijn duel.

Toen Brand deze opmerking maakte, stonden de beide vrienden alweer op straat, en Raffles antwoordde niet, voor hij Brand in de wachtende auto had geduwd, na den chauffeur een adres te hebben opgegeven. Pas nadat hij het portiek achter zich had dichtgetrokken zeide hij:

— Maar ge gelooft toch zeker geen seconde in ernst, Brand, dat ik dat tweegevecht zal toestaan? Het zou gelijk staan met moord!

Die jongen is veel te jeugdig, om reeds goed geoefend te kunnen zijn, en die schurk van een Chambard is meester op het wapen.

Brand had Raffles verbluft aangezien, en merkte nu op:

— Maar hij is uitgedaagd! Hoe afschuwelijk het ook is, hij zal verplicht zijn om te duelleeren.

— En mij verplicht mijn medelijden met hem, te beletten, dat hij wordt afgemaakt, Brand! hernam Raffles kortaf. De partijen staan wel wat al te ongelijk! Wel, bij den eersten uitval zou Chambard hem den degen door het lichaam drijven! En zijn begaafdheid als schermer zou nog geprikkeld worden en vermeerderd door de haat jegens een gelukkigen medeminnaar!

— Maar waarom hebben wij dan eigenlijk aangenomen, als getuigen op te treden, wanneer het tweegevecht toch geen voortgang mag hebben!

— Wel, op die wijze kan ik de zaak het gemakkelijkst eens met Chambard zelf bespreken! antwoordde Raffles met een fijn glimlachje.

— Je bent toch niet van plan, hem namens Raoul te verzoeken, van het duel af te zien? vroeg Brand verschrikt.

— Dat zou ik natuurlijk niet kunnen doen, zonder Raoul in de kringen waartoe hij vroeger behoorde, en die hem stellig wel weer zullen opnemen, — tenminste als hij dat verkiest — volkomen onmogelijk te maken. Men vergeeft daar veel aan een man, maar nimmer de weigering van een tweegevecht!

— Dan moet ik erkennen dat ik volstrekt niet kan inzien, hoe de zaak tot een goed einde moet worden gebracht! hernam Brand schouderophalend.

— Laat het daarom maar aan mij over, mijn jongen, hernam Raffles met een lachje. Ik zal er wel voor zorgen dat Raoul den degen niet behoeft te hanteeren, en dat toch niemand het zal durven wagen, hem met den vinger na te wijzen.

HOOFDSTUK VII.

HET PLAN VAN RAFFLES.

De auto rolde nog eenigen tijd voort, zonder dat er veel gesproken werd, en het was omstreeks tien uur, toen Raffles en Brand hun hotel weder bereikten.

Zij soupeerden haastig, en daarna begaven

zij zich op weg naar de particuliere woning van Henri Chambard, die de geheele eerste verdieping in gebruik had van een zeer fraai huis, aan de Rue de Réaumur gelegen.

Het was duidelijk dat zij reeds verwacht

werden, want de statige huisknecht liet hen onmiddellijk in een soort van ontvangkamer waar Chambard zich dadelijk bij hen voegde, gekleed in een huisjasje, en met een allesbehalven vriendelijken trek op zijn gelaat.

Afgemeten wees hij op een stoel, Raffles en Brand namen plaats als om dadelijk weer op te staan, en Chambard begon, na een trekje aan zijn cigaret te hebben gedaan:

— Ik geloof dat de zaak in enkele woorden kan worden afgedaan, mijnheer! Ik kies den degen. —

— Dat had ik wel verwacht! zeide Raffles langs zijn neus.

— Waarom?

— Omdat gij op dat wapen zeer sterk zijt, en natuurlijk hoopt, onzen principaal te dooden!

— En waarom zou ik dat hopen? vroeg Chambard, terwijl hij Raffles scherp aanzag.

— Wel, ik meen te hebben opgemerkt, dat hij op lastige wijze het pad Uwer minnarijen kruist!

— En wat raakt U dat? riep Chambard toornig. Gij zijt toch zeker niet hier gekomen om mij op Uw beurt te beleedigen? Bedenk wel, wat gij doet! Ik zie er niet tegen op, om twee malen te duelleeren.

— Dan zoudt gij het eerst met mij moeten doen, mijnheer, en — ik geloof dat gij dan niet de moeite zou behoeven te doen, ten tweeden male te vechten!

Raffles was opgestaan, en stond vlak voor Chambard, die niet was gaan zitten, en een oogenblik keken de beide mannen elkander zwijgend in de oogen, totdat de bankier schouderophalend zei:

— Ik vind dat het gesprek een zeer vreemde wending neemt! Laten wij ons bij de zaak houden. Ik kies dus den degen, en ik wensch dat het tweegevecht morgenochtend om zes uur plaats heeft, op het terrein achter den Eifeltoren!

— Daartegen heb ik bezwaren, mijnheer! zeide Raffles koeltjes. Mijn principaal denkt er niet aan, in Parijs te duelleeren, waar iedereen zou kunnen toezien, of zou kunnen storen. En ik persoonlijk ben verhinderd, morgenochtend als zijn getuige op te treden. Ik kom dus met het voorstel, de ontmoeting uit te stellen tot overmorgen, om half zeven, in het Bosch van Vincennes, bij het oude jachthuis aan den viersprong. Gij kent die plek natuurlijk wel. Des zomers is er een restaurant, maar het is nu gesloten.

— En als ik mijn toestemming niet geef? vroeg Chambard grimmig.

— Wel, dan zouden wij moeten afzien van het groote genoeg, U overmorgen den degen te zien kruisen met onzen vriend Raoul, maar daarentegen zou ik U morgen in Uw eigen

kantoor op de wangen komen slaan, en den volgenden morgen om zes uur zoudt gij dood zijn!

Raffles had dit zeer kalm gezegd, en toch liep er voor een kort oogenblik een rilling over het lichaam van Chambard. Hij liet een onnatuurlijk, gedwongen lachje hooren, terwijl hij den blik afwendde van het strakke gelaat, waarin de ondoorgrondelijke, grijze oogen hem koel aanzagen, en zeide:

— Wij drijven de zaak wel wat al te ver, vind ik! Welnu, ik neem genoeg met dat uitstel. Raoul de Saint Ange zal dan nog een dag langer mogen leven! Wanneer kunt gij mijn getuigen ontvangen?

— Laten wij zeggen morgenmiddag tusschen twee en drie uur! Mijn naam is Brown, deze heer heet Grey, en wij logeeren in de Rue de Balzac, nummer 17. Het is een groot pension — men kan niet missen.

— Het is goed mijnheer! zeide Chambard hooghartig. Zij zullen er zijn, en ik hoop dat er dan geen verder uitstel zal worden gezocht!

Raffles en Brand waren nu beiden opgestaan, bogen kort voor den bankier, en hadden het volgende oogenblik het huis weder verlaten.

— Waar dient dat uitstel voor? vroeg Brand, zoodra zij op straat stonden.

— O, in een dag kan er zooveel geschieden! antwoordde Raffles luchtig. En nu moesten wij maar liever naar huis gaan en gaan slapen, omdat de nacht raad brengt.

Het was den volgenden dag omstreeks twaalf uur, en Chambard wilde zich juist gereed maken om zijn kantoor te verlaten, toen er een briefje werd binnengebracht, zonder postzegel, dat een zachte geur verspreidde, en dat Chambard tamelijk onverschillig openmaakte.

Maar naarmate hij las kreeg zijn gelaat een geheel andere uitdrukking, een vlammenden gloed spreidde er zich over uit en zijn oogen schitterden, toen hij eindelijk uitriep met een gesmoorde stem, en het briefje met sidderende vingers in zijn portefeuille deed:

— Eindelijk! Eindelijk geeft zij dan toe! Ik had er een voorgevoel van! Nu, dan bestaat er geen reden meer om dien blaag, dien onnoozelen kwajongen uit den weg te helpen! Hij mag blijven leven, en er getuige van zijn, hoe Renée en ik om hem lachen!

Hij ging haastig weer voor zijn bureau zitten, nam een vel papier, en schreef:

„Mijnheer de Saint Ange!

Het is mij een genoeg, U te kunnen melden, dat onze woordenwisseling van gisteren op een misverstand berust, hetwelk alleen aan mij is toe te schrijven, en aan mijn onhandig optreden. Ik verzoek U, alles te beschouwen als niet

voorgevallen, en de betuiging te aanvaarden van mijn leedwezen.

Het spreekt vanzelf dat er onder dergelijke omstandigheden van een tweegevecht tusschen ons geen sprake mag zijn.

Henri Chambard."

Hij las het briefje nog eens over, vouwde het dicht, deed er de enveloppe om, schelde, en zei tot den kantoorjongen die binnentrad:

— Dit briefje onmiddellijk met de buitenpost! Vlug een beetje.

Hij raadpleegde zijn horloge, en vervolgde zijn alleenspraak:

— Over drie uren kan hij het hebben. Ik gevoel mij heel wat opgelucht! Laat iedereen maar in mijn geluk deelen — ook hij! Bovendien, men kan nooit weten hoe zulk een woesteling, die niet met den degen weet om te gaan, je nog een prik geeft die goed aankomt! En op dit oogenblik heb ik geen bloed te verliezen — nu minder dan ooit! Een rendez-vous — een rendez-vous met haar, en dat van avond nog! Ja, zoo zijn de lieve vrouwtjes! Hoe zeide Goethe het ook weer? „Nog in den arm van den een, lonken zij naar den ander!" Er schijnt dus toch iets misgelopen te zijn met onzen vriend! Hoe of echter die zuster zoo plotseling boven water is gekomen — dat is mij een raadsel! Ik verbeeldde mij dat die het niet zou wagen, zich te vertoonen!

Voor een deel werd dit raadsel reeds een uur later opgelost, want toen brachten de middageditie's der Parijsche bladen het bericht, dat Emilie Lafonte zichzelve in handen van het gerecht had gesteld, in verband met den manslag, nu ruim een jaar geleden.

Toen Chambard het las, bromde hij voor zich heen:

— Dan zal dat Renée afkeerig hebben gemaakt van het knaapje! Zeer begrijpelijk! Dat zij niet wilde gelooven dat hij een dief was is een tegenvaller voor mij geweest — maar dit is een zaak die niet te ontkennen valt, en zij moet waarschijnlijk niets hebben van een schoonzusje, dat haar man van kant maakt, ha, ha!

Intusschen verliep de dag niet onverdeeld vermakelijk voor Henri Chambard.

Want de beurs was dien dag uiterst onrustig, en het was alsof er een geheime macht aan den gang was, die hem persoonlijk tegenwerkte, en aandeelen, waarbij hij sterk geïnteresseerd werd, met een sneltreinvaartje deed duikelen, zonder eenig zichtbaar motief. Ook in andere hoeken hadden ontzaglijke verkoopen plaats, en ofschoon Chambard zich tot het uiterste inspande om die lawine van vluchtende effecten tegen te houden — de geheimzinnige macht bleek sterker, er was niet tegen te strijden, en bij sluiting van de

Beurs was mijnheer Chambard ruim 250.000 goudfrancs armer.

Dat zijn zoo de verrassingen van den effectenhandel, en men moet er zich in schikken, naar het schijnt....

Chambard schikte er zich zoo goed mogelijk in, zwoer, dat hij zich wel op een andere wijze zou weten te herstellen, en nam zich voor, dien avond vroolijk te zijn, en aan niets anders te denken dan aan het geluk dat hem wachtte.

Hij kleepte zich met de grootste zorgvuldigheid, het hoofd nog verward door de gebeurtenissen van dien middag, toen hij met een machteloze vuist dien stroom van dalende effecten trachtte tegen te houden, dineerde haastig, en om negen uur was hij in zijn woning, om daar alles in orde te maken voor de ontvangst van Renée, die zich dus toch eindelijk had afgewend van dien dwaas, die zijn bezit dan ook maar beter had moeten verdedigen.

Hij had door zijn bediende bloemen laten koopen in overvloed, en zelfs hielp hij den ouden man, die met een eigenaardig trekje op zijn gezicht rondliep, aan het dekken van de tafel, waar binnen een uur het souper zou plaats hebben.

Hij sprenkelde overal een geurig reukwater verdeelde de bloemen in vazen, zette de champagne in koelers, keek daarbij herhaaldelijk op zijn horloge, en bette zich het voorhoofd met zijn fijn, batisten zakdoekje.

Maar ondanks zijn ongeduld liep de pendule volstrekt niet harder, en het was precies elf uur, toen het electrische belletje rinkelde van de woningdeur.

Tot den bediende, die door de voorkamer kwam strompelen, zeide Chambard haastig:

— Laat haar in de ontvangkamer — en ga dan maar gerust naar bed, want we zullen je niet meer noodig hebben, denk ik! Goede hemel, ik ben nog nooit zoo zenuwachtig geweest.

Hij hoorde hoe de knecht de deur opende, hoe er op zachten toon eenige woorden gewisseld werden en toen lichte schreden, die zijn hart luider deden kloppen en hem in vervoering brachten.

Het ongelooflijke was dus geschied! Het trotsche kind, dat hem steeds tegenstand had geboden, gaf zich eindelijk over, en wilde hem toebehooren!

Hij wierp nog een haastigen blik op de keurig gedekte tafel en begaf zich toen naar de voorkamer, waar slechts een enkele lamp brandde, hoog aan de zoldering, die het vertrek slechts schemerachtig verlichtte.

En daar stond zij — daar was zij met haar manteltje, dat hem zoo bekend was, het kokette hoedje, de aureool van goudblond haar, dat zoo speelsch om haar mooi hoofdje kroesde.

Zij stond met den rug naar hem toe, met gebogen hoofd, en alsof zij op het punt stond, ieder oogenblik weer weg te snellen.

Met een paar stappen was Chambard bij haar, nam haar teeder in zijn armen, en trachtte haar gezicht naar zich op te heffen, maar zij verborg het hoofd aan zijn borst, en zuchtte:

— Ik had het nooit mogen doen! Laat me!

— Neen, mijn schuw vogeltje! Ik heb je nu eenmaal, en ik laat je niet meer los! zeide Chambard, met een stem, die schor was van opwinding.

Hij hield haar dicht tegen zich aangedrukt, hij wilde haar kussen, maar zij ontvlood hem, en hij moest haar naloopen om haar weer te vangen.

Toen hielp hij haar bij het uittrekken van den mantel, ontdeed haar van haar hoedje, en keek een oogenblik verrukt naar het frissche, ronde gezichtje, met de fijngetrokken wenkbrauwen en het goudglanzende haar.

— Heeft het je zoo aangegrepen, mijn duifje? vroeg hij eindelijk, met een diep lachje. Je gezicht lijkt me heelemaal veranderd toe. Heeft het je zooveel inspanning gekost om me te verhooren? Nu, wij zullen gauw genoeg goede vrienden zijn! Treed binnen — en zie eens wat ik voor ons beidjes heb aangericht.

— Luister eerst, Henri! smeekte het meisje. Ik heb je wat te vragen. Ik zal je verhooren — werkelijk — maar — je moogt niet duelleeren met Raoul!

— Je stelt dus nog altijd belang in dien jongen? vroeg Chambard dreigend.

— Heelemaal niet meer! Hij is mij onverschillig geworden — maar ik kan niet dulden dat hij om mijnentwille gedood wordt!

— Stel je dan maar gerust! Van het tweegevecht komt niets! Ik heb hem al een briefje geschreven!

— Ik dank je, Henri! fluisterde Renée op zachten toon.

Toen liet zij zich naar de eetzaal voeren, waar eveneens een gedempt licht heerschte, en waar een bedwelmende geur hing.

Hij voerde het meisje naar haar plaats, en zeide tevreden:

— Nietwaar dat het er goed uitziet? Wij zullen ons zelve maar bedienen! Hier is galantine de veau, en dit is paté de foie gras, of liever wat van deze koude kip?

— Voor alles wil ik een glas wijn — het is alsof mijn keel verbrand is! Ja, Henri, ik zal mij moeten bedwelmen, te vergeten wat ik misdaan heb! Schenk mij in!

Chambard schonk twee glazen boordevol robijnroode bordeaux, en hij wilde zijn glas aan zijn lippen brengen, toen Renée vleiend vroeg:

— Wil je mij niet even mijn taschje brengen? Het ligt op het buffet.

Gehoorzaam stond Chambard op, en nauwelijks had hij haar den rug toegewend, of het meisje stortte een weinigje roodgekleurd poeder in zijn wijnglas, dat langzaam zonk, en zich had opgelost voor hij nog met het taschje was teruggekeerd.

Hij dronk zijn glas tot op den bodem leeg, na met haar aangestooten te hebben en zeide:

— Sapperloot, de wijn is krachtiger dan ik vermoed had!

Hij schonk zich opnieuw een glas in, dronk het voor de helft leeg, terwijl het meisje hem aandachtig gadesloeg.

Vijf minuten later was Chambard zoo vroolijk als hij in langen tijd niet was geweest. Zijn gelaat was hoogrood, zijn oogen schitterden, hij merkte niet eens op dat Renée niet of weinig dronk, praatte aan een stuk door, en plotseling barstte hij uit:

— En hoe heb ik hem dat gelapt met je vroegere vrijer, meisje! O, die schaapskop! Wat liet hij zich gemakkelijk bij den neus nemen! Een nagmaakt sleuteltje van zijn lessenaar — een oogenblikje hem de kamer uit gelokt, terwijl de andere jongelui aan het lunchen waren — en handig het pakje effecten onder in zijn lessenaar geborgen — ha ha! Dat gezicht van hem, toen de boel gevonden werd — ik zal het nooit vergeten! Was het geen goede grap, Renée? En dat deed ik allemaal om hem onmogelijk te *ma*ken, in jouw oogen. Zeg me, mijn schatje, is me dat gelukt? Zul je de mijne zijn?

Hij was van zijn stoel opgestaan, kwam wankelend op haar toe, met uitgestrekte armen, en spartelde het volgende oogenblik vijf meter verder op het dikke tapijt, en op hetzelfde oogenblik kwam het hem voor alsof er wel dertig of veertig deuren tegelijk opengingen, alsof er honderd gordijnen terzijde werden geslagen en alsof eensklaps een heel regiment personen de kamer binnentrad, uit iedere deur een, en ook van achter ieder gordijn.

Toch had de kaakslag, die het meisje hem met zooveel kracht had toegebracht, hem een weinig ontnuchterd. Hij kwam overeind zitten, met zijn handen steunend op den vloer, en hakkelde:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat moeten al die menschen hier?

— Die zijn hier, Henri Chambard, om je je giftanden uit te rukken! antwoordde hem een heldere stem, die hij meende te herkennen.

Hij keek suffig rond, en toen viel zijn oog op een man, die op weinige passen afstand van hem stond, en vol minachting op hem neerzag.

— Wel alle duivels — dat is mijnheer Brown

in eigen persoon! schreeuwde hij eensklaps woedend. Ben ik dan gek geworden? Wat doet hij hier? Wie zijn die andere menschen?

— Dat zult gij spoedig genoeg hooren! antwoordde Raffles kortaf. Deze jongedame is — och, mejuffrouw Renée, wilt gij niet zoo goed zijn, U weer in Uw ware gedaante te vertoonen? Mooi zoo! Nu zult gij haar wel herkennen! Het is mijn vriend Grey!

Brand had de blonde pruik afgezet, die hem tot een geheel ander wezen maakte, wierp den rampzaligen Chambard een kus-handje toe, en zeide nu met zijn mannenstem:

— Deed ik het niet knap, oude rakker? Ik doe dit werk niet graag, maar het was ditmaal voor een goed doel! Je hebt je zooeven leelijk versproken, en als wij soms nog een bewijs noodig hadden voor je verraderlijke streken, dan is je bekentenis daartoe voldoende.

— Mijn vriend heeft gelijk, sprak Raffles weer. Deze heeren zijn politiebeambten, dit is Uw eigen knecht, dien wij als getuige hebben gedwongen om mede te luisteren, dit is Uw chauffeur, en meer zijn er niet! Wij hadden ook eerst Raoul willen medebrengen, maar wij vreesden voor een herhaling van het tooneel van gisteren avond! Hij zal nu Uw vriendelijk briefje wel reeds lang gelezen hebben, en is gelukkig! En nu, agenten — wat belet U nu nog om den schurk te arresteeren?

Een van de politiemannen in burger haalde de schouders op, en antwoordde:

— Dat zal niet gaan, mijnheer! Het betreft hier een geval van valsche aangifte en meer niet, voor zoover wij weten! Daarop mag geen arrestatie volgen. Maar natuurlijk wordt er wel werk van de zaak gemaakt, wees maar niet bang! Mijnheer krijgt een dagvaarding thuis, en de zaak wordt natuurlijk publiek! Het kan hem nog een leelijke straf kosten — maar nogmaals: arresteeren mogen wij niet!

— Dat is vervloekt jammer! barstte Brand uit. Ik had hem zoo graag met de boeien om zijn polsen gezien!

— Dat komt ook nog wel Charles! stelde Raffles hem gerust. Een man als die schavuit, komt vroeg of laat in de gevangenis terecht! Nu, dan geloof ik niet dat wij hier verder nog iets te doen hebben! En als het je soms belang inboezemt, mijnheer Chambard — de kleine Renée weet van deze geheele onderneming volstrekt niets af, en zelfs het briefje waar

gij zoo als een blinde uil in zijt geloopt, was vervalscht!

Chambard was nu volkomen nuchter, en doorzag nu het geheele complot, dat tegen hem gesmeed was.

Hij zag zich daar staan, lachwekkend, ont-eerd, morgen misschien uit den kring van zijn vrienden gestooten, en een dolle drift maakte zich van hem meester.

Hij sprong op Raffles toe, en wilde hem met de volle hand in het gelaat slaan, maar Raffles had bliksemsnel zijn pols gegrepen, en zeide koeltjes:

— Het is zoo even goed, alsof ge mij zoo'n oorvijs gegeven had, mijnheer! Ik zal gaarne Uw getuigen wachten, ofschoon ik weet dat ik mij verneder, door met een schurk als gij het nobele staal te kruisen — maar in elk geval zult gij mij niet kunnen afschrijven! Komaan heeren — de list is volkomen gelukt, en ik kan niet inzien wat wij hier nog te verrichten hebben.

In den vroegen morgen van den daarop volgenden dag had het tweegevecht tusschen Raffles en Henri Chambard plaats op een zeer stil plekje in het bosch van Vincennes, en nooit heeft de schelmachtige bankier met juistheid geweten, wie hem reeds na drie parades zoo ernstig verwondde aan den arm, dat het gevecht onmiddellijk moest worden gestaakt.

Evenmin heeft hij er een flauw vermoeden van gehad, dat de man die daar tegenover hem stond op het grasveld, dezelfde man was, die hem dien dag op de Beurs zulk een groot verlies had laten lijden — dezelfde man, naar wien de politie zoo ijverig zocht — John Raffles — de Groote Onbekende.

Hebben Renée en Raoul het ooit geweten?

Met zekerheid is het niet te zeggen, maar het staat vast, en het staat te lezen in de aantekeningen van Charles Brand, dat zij Raffles steeds die innige dankbaarheid hebben toegedragen, die volstrekt niet verminderde, toen zij omstreeks vier maanden na deze gebeurtenissen in het huwelijk traden.

Daar wij steeds zooveel mogelijk naar volledigheid trachten, willen wij tenslotte nog verwijzen naar het kleine berichtje in de *Matin* van 16 Mei 19' meldende, dat Emilie Lafonte zelfs niet voor den rechter behoefde te verschijnen, maar na een grondig verhoor, ook van de talrijke bureu, aanstonds weder op vrije voeten werd gesteld.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam“. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.“ „Men schaffe zich dit werk aan!“ Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.“

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld“, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maandel. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

